

N. Varay
- tarafından
TÜSTAV'a
- atanmıştır

TÜRK SOLU

14 NİSAN
1970
Sayı 126

YAŞASIN

TÜRKİYE HALKININ
KURTULUŞU İÇİN

TÜRK SOLU

YAYINIMIZA ARA

Türkiye'de sol akımın yarım yüzyılı aşkın bir geçmişi vardır. Bu geçmişin belirgin özelliği, bir «çetin mücadele» dönemi olmasıdır. Yani o devirlerde «solcu» olmak, sol eyleme katılmak için, herşeyden evvel polis dayagını, işkenceyi, yıllarca, sürececek hapisliği ve sürgünleri, o güne kadarki hayatının darmadağın edilip bir anda yok edilmesini göze almak gerekirdi. 27 Mayıs sonrası sınırlı özgürlük ortamının ortadan kaldırılması için, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yoğun çaba harcadıkları, devrimciler üzerinde baskıyı arttırdıkları, özellikle öğrenci kesiminden birçok devrimcinin tutuklandığı bu günlerde, o eski devirlerin şartları, sanırsız gittikçe daha iyi anlaşılır hale gelmektedir.

Nice yiğit devrimci, hâkim sınıfların baskı ve terör makinelerinin dişleri arasında harcanmak istenmiştir. Bir kısmı için bunda başarı da sağlanmıştır. Geçmiş devirlerin devrimci eylemlerine katılmış bazı arkadaşlar, baskı ve şiddet zoruyla olsun, ilerleyen hayatın önlerine çıkardığı sorunların ve güçlüklerin itmesiyle olsun, giderek devrimci eylemden kopmuşlar, hiç değilse bir süre için, kendilerini serpilip gelişmekte olan sosyal mücadelenin dışında, onun iyi niyetli bir seyircisi durumunda görmüşlerdir. Diğer bir bölüm devrimci ise «zor geçit» yüzünün aklıyla aşmış, en olumsuz durumlar da dahi, günümüzün eylemiyle iç içe olmanın, devrimciliğin zorunlu bir şartı olduğunu kavramış ve karşılaştıkları güçlükleri yenerek devrimci eylem içinde bugüne kadar ayakta kalabilmişlerdir. İşte «Türk Solu» hareketi, bu berikilerin başlattıkları ve yürüttükleri bir hareket olarak ortaya çıktı. Soruna böyle bakınca, «Türk Solu»nun herhangi bir dergi durumunda olmadığı, daha başlangıcından beri «proleter devrimcilerin haftalık organı» olarak yayın hayatına atıldığı kolayca görülebilir.

«Türk Solu» nun çıktığı günlerde, Türkiye'de «Sol» akımının diğer kesimlerinde, özellikle TİP'te durum nasıldı? Bunu iyi anlayabilmek için, bir kez daha geriye dönüp yukarıda sözünü ettiklerimiz dışında bir grup «solcu» nun geçmiş devirlerdeki davranışlarına göz atmak gerekiyor. Ankara ve İstanbul'un aydın çevrelerinde toplanmış olan bu grup, hareketin nankör, başarısız, rizikosu büyük

görevlerine değil de, yazı yazmak, konferanslar vermek, dergi çıkartmak gibi nispeten rizikosu az, fakat başarısız işlerine itibar ediyordu. Böylece hareketin hep etrafında dolanmak, fakat ne içinde ne de karşısında olmamak gibi gerçekten güç bir iş başarıyorlardı(!) 27 Mayıs, bu ekibi, o güne kadarki sol harekete karşı çıkmamış oldukları için sol çevrelerde itibarını korumuş, o güne kadar kendilerini bütünüyle devrimci eyleme adanmış oldukları için de hukuki ve politik bakımdan yıpranmamış olarak buldu (Tabii burada bütünüyle, genel durumdan söz ediyoruz. Tek tek kişilerin bu genel durumdan ayrılmaları olabilir). 27 Mayıs sonrası sola açılış döneminde, bu ekip TİP'in başına geçti. O tarihlerde Türkiye'de sol hareket büyük gelişme olanakları gösteriyordu. Amerikan emperyalizminin gerçek yüzü gittikçe gün ışığına çıkıyor, bunun sonucu olarak da özellikle sivil-asker aydın zümrede ve öğrenci kesiminde anti-emperyalist bilinç keskinleşiyor, anti-amerikan hareketler ortaya çıkıyordu. Geniş işçi ve köylü yığınları, kendi dert ve isteklerini açıkça dile getirecek bir sol hareketin özlemi içindeydiler ve bu sebeple TİP'i büyük bir ilgiyle izliyorlardı. Bu koşullar içerisinde TİP'in başına «ılımlı sol» sayılabilecek bir ekibin gelmesini hâkim sınıflar da olumlu karşıladılar. Burada çoğu kez yapılan bir yanlışlığı önlemek için hemen söyleyelim: Hâkim sınıflar TİP'in örgütlenmesini, gelişmesini önlemek için herşeyi yaptılar; kongreleri bastırdılar, üyeleri dövdürdüler ve tutuklatırdılar. Akla gelecek her türlü baskıyı yaptılar. Bu başka birşeydir: TİP'in başında proleter devrimcilerin yerine Aybar-Boran Aren klübünü görmek istemek başka bir şey.

Peki proleter devrimciler TİP'in kuruluşu ve Aybar'ın başkan olması karşısında nasıl bir tavır takındılar? Bağrında birçok gerçek sosyalisti barındıran TİP'i bütün güçleriyle desteklediler. Bu kesin destek, TİP'in Anadolu'nun birçok il ve ilçesinde peşpeşe kurulacak 65 seçimlerine kadar gösterdiği gelişmede, önemli, tayin edici bir faktör olmuştur.

65 seçimlerindeki başarıdan ve parlamentoya 15 milletvekili sokulmasından sonra TİP başındaki yönetici klübün tuttuğu yol ve takındığı tavır artık cümlelerin ma-

lumudur. Parti örgütlerini en ücra köşelere yaymak, kitleleri eylem içinde bilinçlendirmek ve örgütlendirmek için parlamenter olaraklardan faydalanmak yerine partiyi seçimden seçime kullanılmak için tabelâ partisi haline getirmek ve kısır parlamento tartışmalarına dalmak; emperyalizmle çıkarları gelişen bütün millî sınıflarına alacak bir anti-emperyalist millî cephe politikası yerine, diğer millî sınıflardan gelecek ilerici hareketleri destekleyip bu politika ışığında olumlu yöne sevk etmek yerine, ilericiyi kendi inhisarlarına almak, diğer millî sınıflara karşı kışkırtıcı bir düşmanlık politikası izlemek ve millî cephe bozunculuğu yapmak; bilimsel sosyalizmi parti üyelerine benimsetmek, öğretmek ve bu yolda yayınlamakta olan bilimsel sosyalizmin klasiklerinden geniş ölçüde faydalanmak yerine teori düşmanlığı, sosyalizmi parti programından ve kendi demeglerinden ibaret gösterme çabaları ve bütün bu yanlış davranışları eleştiren proleter devrimci arkadaşlara karşı kesin düşmanlık ve ihraç politikası... İşte Aybar-Aren-Boran klübünün bu devredeki davranışları özetle budur.

Bu tutum, Türkiye'de sosyalist hareketin yozlaştırılması, ana mecrasından sapıtılarak, hâkim sınıfların izniyle yürütülecek ve parlamentoya kanalizasyon edilecek bir «sosyalist muhalefetçilik» haline sokulması tehlikesini bütün açıklığıyla ortaya çıkardı. Proleter devrimciler için bu sakat tutumun karşısına çıkmak, bütün Türkiye sol hareketini ve diğer millî sınıfların zümreleri doğru bir platform etrafında toplamak artık ertelenemeyecek bir görev olmuştur. «Türk Solu» bu görevi yerine getirmek üzere çıktı. Ortaya konan ve doğruluğu apaçık görülen ortak platform: Millî Demokratik Devrim stratejisi ve Millî Cephe Politikası idi. Bugün sosyalist mücadele için, deki kadroların büyük kısmınca kabul edilen bu platformun ortaya atılmasının ve oportünist yönetici kitleyle mücadeleye geçilmesinin nasıl bir cesaret meselesi olduğunu anlamak için o günlerin şartlarını biraz hatırlamak yeter: Türkiye Sosyalist Hareketi için bugüne kadar elde edilmiş en geniş legal olanaklardan faydalanarak TİP önemli başarılar elde etmiş, parlamentoya grup sokmuş, parti yöneticileri bu başarıları, 50

yılı aşkın bir sosyalist mücadelenin birikimleri sonucu, Türkiye'nin bugün içine bulunduğu koşulların bir sonucu olarak değil de, kendi «harikulâde ferasetleri» sonucu kazanılmış olarak görmekte ve işin kötüsü bu yanlış değerlendirmeyi bilimsiz fakat iyi niyetli parti tabanına benimsetmiş durumda... Hemen herkes «eskiler yapamadı, biz yaptık!» havası içinde... Bu koşullar altında yapılan çıkış, doğal olarak büyük tepki gördü. Türk Solu yöneticilerine bozunculuktan ihanete, küçük burjuva kuyrukçuluğundan CHP'ye hizmete kadar her türlü itham yağdırıldı.

Bütün ömürlerince örgütlü mücadeleyi savunmuş olan ve hayatları ile bunu ispatlamış olan arkadaşlara «örgüt düşmanı» dendi. Sonuç ne oldu? Türk Solu çevresinde oportünizme karşı genel hatlarıyla doğru çizgide bir mücadele verildi; oportünizmin foyaları açığa çıkartıldı; bir yandan TİP içinde mücadele verilirken bir yandan da gençlik saflarındaki millî cephe bozuncularının maskeleri düşürüldü ve etkisiz hale getirildi. Aybar-Aren-Boran oportünizmine karşı verilen mücadelenin bugünkü sonuçları kalın hatlarıyla «Türk Solu Çizgisinin» doğruluğunun kanıtlarıdır. Bu genel olarak doğru çizgi içinde hatalar yapılmamış mıdır? Bize göre yapılmıştır. Genel doğrultusu ile doğru olan bu çizgide sağ, «sol» hatalar yapılmıştır. Yeni bir hamlenin eşliğinde olan Türk Solu'nun bugünkü kadrosu, okuyucularının karşısına tekrar çıkarken en geniş şekilde bir özleştirilme yapararak, bu hatları o günün koşulları ve gerçek boyutları içinde değerlendirmeye çalışacaktır.

PROLETER DEVRİMCI SAFLARDAKİ BÖLÜNME

Bugüne kadar verilmiş olan ve genel olarak doğru çizgide olan mücadele sonucu Aybar-Aren-Boran oportünizminin büyük ölçüde gerilediği bir dönemde, bu kez kendi saflarımızda, proleter devrimci saflarda bir bölünme ortaya çıkmıştır. Bu bölünmeyi doğru olarak değerlendirmek, hata ve zaaflarımızı objektif bir biçimde tespit etmemize bağlıdır. Bu değerlendirme aynı zamanda, hareketimizin bir özleştirilmesidir.

Kısa zamanda güçlenen ve durmadan safları genişleyen proleter devrimci hareketimiz, daha önce

VERİRKEN

de belirttiğimiz gibi, çok önemli zaafı içinde taşımaktaydı.

Herşeyden önce politik bir akım, kendisine uygun bir örgüte sahip olmak zorundadır. Proleter devrimci hareketin en büyük zaafı, bir örgütten yoksun olmasıydı. Bazı kimselerin değişik nedenlerle etrafında kendisine bağlı birkaç kişiyi görmesi, proleter devrimci hareketin örgüt sorununu çözmesi demek değildi. Bu durum, proleter devrimci safları, ideolojik birlikten ve disiplinden yoksun hale getirdi. Hareketimiz bir şahsın ismi ile özdeş olarak anılır oldu. Üstelik saflarımızın çoğunluğunu küçük burjuva kökenli aydınlar meydana getirdiğinden ve gençlik eylemleri ağır bastığından proleter devrimci feragat, alçak gönüllülük yerine küçük burjuva bireyciliği ağır basmaya başladı.

Proleter devrimci saflarda ideolojik planda da önemli eksiklikler ve hatalar vardı. Bugün yapılan tartışmalar bunların bir kısmını ortaya çıkarmıştır. İdeolojik plandaki zaafın varlığı doğaldır. Proleter devrimci ideoloji, hazır formüller listesi değildir. Proleter devrimci ideoloji, mücadele içinde, deneyden geçerek güçlenir ve şekillenir. Nitekim proleter devrimci ideolojimiz TİP yöneticilerinin oportünizmine karşı mücadele içinde gelişti. Bugün de saflarımızda ortaya çıkan sağ ve «sol» sapma eğilimlerine karşı mücadele ile gelişme ve arınma yolundadır. Önemli olan hatalar değil, hatalar karşısındaki tutumdur. Doğru tutum, proleter devrimci tutum, hatayı cesaretle kabul eden ve özleştiririni yapan tutumdur. Oysa küçük burjuva bireyciliği buna imkân vermez. Nitekim, bir özleştirir niteliğinde olması gereken teorik tartışmalar, yersiz karalamalar, tahrif ve tezyir kampanyası haline geldi. «Proleter Devrimci Aydınlik» safındaki arkadaşlara yapılan «küçük burjuva kuyrukçuluğu», «sağ sapma» gibi yersiz isnatlar, ibretle incelenmeye değer örneklerdir. Halbuki, objektif bir inceleme, bu isnatları yapanların zaman zaman sağ sayılması gereken görüşleri savunduğunu ortaya koyabilir. Özellikle Demokratik Devrimde proletaryanın önderliği konusunda bir bulanıklık yaratıldığı da inkâr edilmez bir gerçektir.

Proleter devrimci saflardaki örgütsüzlük, küçük burjuva bireyciliğinin etkisi ve ideolojik zaafı

bölünmenin kaynağını teşkil etmektedir.

Bu zaaflarımızı gidermek için çalışmak, ciddi bir özleştirir işine girişmek zorunlu bir hal almıştır. Bu bölünmeye kadar hareketimizi büyük katkısı bulunan Mihri Belli arkadaş, önümüzde duran asıl görevi bir kenara iterek, bazı arkadaşların saflardan tasfiyesi gibi gereksiz ve anlamsız bir yola gitmiştir. Açıktır ki, henüz örgüt sorununu halledememiş ve içinde çeşitli sağ ve «sol» eğilimleri barın duran bir hareket doğru ve sâlim karar verebilme olanaklarından yoksundur. Örgütsüzlüğümüz yüzünden bugüne kadar, tek başına proleter devrimci hareketi temsil ettiği inancında olan arkadaşımız, kendi hissi durumuna uygun karara varmayı yeterli saymıştır. K'imin haklı kimin haksız olduğu ölçüsü, fikirler ve eylemler değil, kendisine evet veya hayır demek olmuştur. Fakat bunun son derece hatalı ve yanlış bir davranış olduğu, bölünmenin genişliği ve derinliği ile ortaya çıkmıştır. Aybar Aren-Boran oportünizminden yeni yeni kurtarmaya başladığımız kadrolar ve diğer anti-emperyalist güçler nezdinde, proleter devrimci hareketin itibarı ciddi şekilde zedelenmiştir. Bundan daha önemli olarak, düşülen hatalarda ısrar, yeni ve daha vahim hataları peşinden getirmektedir. Şahin Alpay arkadaşın İTÜ deki son konferansında ve TİP İstanbul İl Kongresinde ortaya çıkan, ideolojik mücadeleyi kaba kuvvetle gözme girişimi, bunun somut örnekleridir. «Türk Solu» nun 115. sayısında yayınladığımız, Aydınlik'ın işgalini ve saflarımızdaki gelişmelerin kaba kuvvet yoluyla gözülmesi eğilimini kınayan bildirimizin haklılığı, olaylarla, bir kere daha doğru lanmıştır.

Burada bir noktaya daha değinmek istiyoruz. Bazılarımıza göre Mihri Belli tek başına geçmiş devirlerin mücadelesini ve «Türk Solu» hareketini temsil etmektedir. Yani bu bölünmede kendisine karşı çıkan arkadaşların bu eylemlerde hiçbir rolü yoktur, ya da çok küçüktür. Hatta kimileri daha da ileri gidip 20 yıllık mücadeleye arkadaşlarını «tasviye çukurlarında» harcamak için garip bir istical gösteriyorlar.

Gerçek durum nedir? Elbette Mihri Belli'nin geçmiş mücadelesinde olsun, «Türk Solu» hareketinde olsun önemli bir yeri vardır.

Fakat bu, ne geçmiş mücadeleleri ne de «Türk Solu» nu tek başına Mihri Belli temsil eder demek değildir. Nice nice «simsiz arkadaş» bu mücadelenin bugünkü hale gelmesinde pay sahibidir. «Türk Solu» hareketi ortak bir çabanın ürünü olan bir harekettir ve hastası ve sevabı bu ortak çabaya katılmış olanların tümünün üzerindedir. Bugüne kadar yapılmış hataların sorumluluğunu, tek başına Mihri Belli'nin sırtına yüklemek ne kadar büyük haksızlık ise, gelmiş geçmiş bütün proleter devrimci hareketi Mihri Belli'nin tekelinde görmek de o derecede yanlış bir değerlendirmedir. «Türk Solu» hareketine katılmış olanların çoğunluğu, proleter devrimci ilkeler etrafında sonuna kadar mücadeleye devamı kararlı ve azimlidirler. Bu bakımdan elbette gerçek «Türk Solu» hareketini, herhangi bir şahıstan fazla temsil etmektedirler. «Tasviye Çukuru» edebiyatına gelince, aramızda böyle kuru gürtlülere pabuç bırakan yoktur. Sırt sıvazlayıp, adam poh-pohlayıp, kısa vadeli hedefler uğruna proleter devrimci hareket ilkelerini bir kenara itenlerin, na sıl yanlış hesap içinde olduklarını dosta düşmana ispatlayacak kadar devrimci nefesimiz vardır.

YAYINIMIZA NEDEN ARA VERİYORUZ ?

«Aydınlik» dergisine karşı «mülkiyet» hakkını kullanarak yapılan haksız ve yersiz hareketin karşısında, sorunların arkadaşça gözülmesi, gelişiminin «halkın içindeki gelişimi» olduğunu, düşmanca gözülmemesi gerektiğini belirten bildirimizin tartışması sırasında devrimci eleştiri ve özleştirir ilkesini unutan Mihri Belli ile birlikte birkaç kurucu arkadaş da dergi ile ilişkilerini kestiler. Türk Solu'nu, gevresindeki maddi-mânevî bütün dayanaklarından ayırmak ayırmak için ellerinden geleni yaptılar. Türk Solu'nun kurucularının ve yazı kurulunun büyük çoğunluğu herşeye rağmen dergiyi, devrimci ilkelere uygun olarak çıkarmaya devam etti. Dergiyi ele geçirme girişimleri başarısızlığa uğrayınca bu arkadaşlar, dergimizin kuruluşunda, bütün kurucular adına «sahipliğin» şahsında toplanmasında oybirliği halinde olduğumuz Şerif Tekben'in, bu sayıda yayınladığımız dergiyi kapatma mektubunda da belirtmiş olduğu «yakınlığı» sömürmek yoluna gittiler. Şerif Tekben ne yazık ki, durumu,

anlatılanları ve sahipliğin anlamını gerektiği gibi değerlendiremedi; tek taraflı bir tasarrufta bulunarak Türk Solu'nu tatil etmek yolundaki «kesin» kararını bildirdi. Yayınımıza bir süre ara vermemizin kısaca hikâyesi ve nedeni budur. Bu durum karşısında Türk Solu hareketini sürdürmek için gerekli hazırlık çalışmasından sonra «Türkiye Halkının Kurtuluşu için Türk Solu» adı altında yayınımıza devam edeceğiz.

BU SÜRE İÇİNDE YAPACAĞIMIZ ŞEYLER

Dergimizin yayınına bir süre ara vermek zorunda kalması, şimdiye kadarki yayınımızı her yanıyla ele alarak tartışmak, doğru ve yanlış yanlarını saptamak, devrimci özleştiririmizi yapmak yolunda fırsat ve olanak sağlaması bakımından faydalı olacaktır.

İlk olarak dergimizin başlattığı Türkiye halkının işbirlikçi olmayan sınıfları arasında devrimci güç birliğini kurmak girişimi, başardığımız ve başaramadığımız yanlarıyla tartışılacaktır. Türkiye halkının emperyalizmin ve işbirlikçilerin boyunduruğundan ve sömürsünden kurtulması yolundaki mücadelesi içinde dergimizin çizgisi, proleter devrimci ilkelerin ışığı altında tartışılacak, hatâ ve sevapları araştırılacaktır. Yapılacak proleter devrimci eleştiri özleştirir, yeni dergimizde etraflı olarak sunulacaktır.

Dergimizde şimdiye kadar devamlı şikâyet nedeni olan biçim, tertip, baskı ve abone konuları, bu ara vermeden ve önceki deneylerden yararlanarak düzeltilecek ve her bakımdan daha iyi bir derginin çıkması için çalışılacaktır. Dergi bugünden başlayarak şimdiki adresinde hazırlık çalışmasına girmiş bulunmaktadır.

Derginin bir an önce çıkması için en önemli konulardan biri, maddi olanakları sağlamak, kaynakları seferber etmektir. Bu konuda görev almak, maddi-mânevî katkıda bulunmak isteyen proleter devrimcileri dergimizin merkezi ne başvurmalıdırlar: (Divanyolu, Klodfarer Cad. 6/6, İstanbul, Tel. 27 39 61). Yeni yayınımda aboneler, kaldıkları yerden devam ettirilecektir. Abonelerle ilişkilerimiz

● Devamı 5. sayfada

Türk SOLU

Sungurlar işgali başarılı oldu

Son hafta bir, işçi hareketleri dalgası halinde geçti. Altı un fabrikası grevinden sonra, İZSAL Döküm Fabrikası ve Sungurlar'la beraber direniştekilerin sayısı iki bine ulaştı.

Alibeyköy'deki Sungurlar kazan fabrikasının işçileri binalarda fiili durum yarattıkları zaman, bu olay kimseyi şaşırtmadı. Böyle bir direniş uzun zamandan beri beklenmekteydi Alibeyköy ve Silahtar çevresindeki fabrikalar içinde Sungurlar, kukla Çelik-İş Sendikasının son kalesiydi. Son birkaç yıl içinde Rabak Demir - Döküm, Elektrometal, Çelik Endüstrisi işçileri sırasıyla Çelik-İş'i terkedip DİSK'e bağlı Maden İş Sendikasına geçmişlerdi. Sungurlar işçileri de işveren'in baskısıyla mücadele ederek, hemen oy birliği ile Maden İş'e geçmeyi başardılar. Ancak Sungurlar işvereni, sendika temsilcisini muhatap kabul etmedi. İki günlük direnişin yovmiyesini keserek işçileri cezalandırmaya kalkıştı. Buna karşı işçiler, fabrika binalarını işgal ederek cevap verdiler.

Sungurlar işçisinin haklı mücadelesi bölge halkı tarafından büyük sempatiyle karşılandı. Kardeş fabrikaların işçileri geniş çapta maddi - manevi destek kampanyası açtılar. Direnişteki işçilerin karşılaştıkları herhangibir polis saldırısına karşı koymaya bütün işçiler ve halk sözbirliği ettiler. «Kendi ifadelerine göre» eğer jandarma yerine toplum polisi gelseydi, kan gövdeyi götürürdü» diyorlar. Jandarma birliği genellikle müsamahakar tavrı yüzünden «İşçi - Ordu elele» sloganlarıyla ve alkışlarla karşılanıyor. İşçiler Şerif Aygül'ün öldürülmesi sırasında ve T. D. D. olaylarında polisin davranışını unutmadıklarını söylüyorlar.

İşçilerin hemen hepsinin militan olarak katıldığı ve korumak için nöbet tuttuğu işgal olayı, cuma gecesi anlaşma üzerine sona erdi. Böylelikle kukla Çelik-İş Sendikası da o bölgede tamamen yıkılmış oluyordu. Ancak bu büyük işçi direnişleriyle halkın ve işçilerin geniş çapta güvene sahip olduğunu gösteren Maden İş endikası da, yöneticilerinin işçilerin gerçek kurtuluşu olan siyasi mücadelesine karşı düşmanca tavırları yüzünden tereddüt uyandırmışlardır. Fabrika temsilciliklerine «İşçi - Köylü gazetesi satanlarla ilişki kurmayacaksınız», «Gençleri yanıştırmayacaksınız» talimatı veren bir sendika yönetimi, tek tek işverenlere, karşı mücadeleyi sürdürse bile, işçi sınıfının gerçek kurtuluşuna karşı çıktığı sürece «Sarı» olmak tam kurtulamaz. Maden İş Sendikası yöneticilerinin bu politikası bilinçli işçiler arasında haklı bir tepkiye yol açmıştır. Bir çok işçi «İşçi - Köylü'

le bizim gazetemizi, sattırmamak ne demek?» demektedir. Devrimci mücadelede DİSK'e bağlı işçiler arasında sendika yöneticilerine rağmen bir güç olabilmek yolundadır.

Son direnişler de göstermiştir ki, işçileri sarı sendikacıların ve gerici politikanın elinden kurtarmak, on-

ları proleterya davası yolunda teşkilatlandırarak, mücadeleye sokmak, proleter devrimcilerinin temel bir görevidir. Proleteryanın ve halkın kurtuluşuna ciddi olarak bağlı olan herkes, bu görevin üstünden gelebilmez için her türlü gayreti göstermek zorundadır.

Gerici Saldırlara Karşı Milli cepbe politikasını güçlendirelim

Hemen bütün üniversite ve yüksek okulların mücadelelerde devrimci hareketimizin kaleleri haline gelmesi sonucu siyasi iktidar üniversite özerkliğine tahrir etme ve gelişen devrimci hareketi boğmak için yeni tertipler peşinde koşmaktadır. Bunu gerçekleştirmek için tezgahlanan oyunlar birbirini takip etmekte, devrimci gençliğin tecrit edilmesi için çalışılmaktadır.

Kullanılan yöntem her yerdekinden farklı değildir. Faşist maşalar devrimcilerin üstüne saldırmakta, hâdiseler çıkınca da kamuoyuna «aşırı uçların çatışması şeklinde sunulmakta ve proleter devrimcilerinin demokratik ittifaklardan tecrit edilmesi için çeşitli yalan ve iftiralar uydurulmaktadır. Bu arada suç işlendiği, arama yapılacağı gibi gerekçelerle üniversitelere polis sokulmakta ve üniversite özerkliğinin temelleri çöğnenmektedir.

Geçtiğimiz Pazartesi günü bir grup sağcı, sivil polisle birlikte, söz-

de rektörle görüşmek amacıyla İstanbul Üniversitesine girmiş ve etrafı kırıp dökmeğe başlamıştır. Aslında gelenlerin amacı rektörle görüşmek değil, terör havası yaratarak okula girme imkân bulamayan Çapa Yüksek Öğretmenli öğrencilerin derse girmesini temindir. Ancak durum bunların düşündüğü gibi değildir. Devrimci gençler Üniversiteye yapılan bu saldırı karşısında, karşılık vermektense geri durmazlar. Çatışma sonunda öğrenciler püskürtülür. Yaptıkları ikinci saldırı da sonuçsuz kalınca kaçmak zorunda kalırlar. Tabii toplum polisi hazır beklemektedir. Hemen merkez bina kontrol altına alınıp aranır. Polis solcuları aramaktadır. Ama Üniversiteye iki defa saldırı sağcı grup tarafından yapıldıktan sonra, elini kolunu sallaya sallaya dolmaktadır.

Polis, olaydan sonra devrimci gençleri yakalama kampanyasına girişmiş, bir çok genç uydurma de-

illerle tevkif edilmiştir ve bir kısmı da aranmaktadır.

Bu olaylar karşısında Babıâli Bakanının tutumu da emperyalizmin işbirlikçilerine hizmet şeklinde olmuş, devrimci gençlerin tecrit edilmesi için girişilen kampanyaya olanca gücüyle katılmıştır. İktidarın işbirlikçisi bazı gözde bilim adamları da bu koroya katılmış, firmadan üniversiteye girmesinin hakkı ganimet bilerek polisin izin aldığı olduğunu, hattâ daha ileri giderek 'dar özerkliğinin gereksizliğini savunmuşlardır.

Görülen şudur ki 27 Mayıs hareketiyle sağlanan üniversite özerkliği gerici güçler tarafından tahrir edilme yolundadır.

Bu konuda en doğru metodları uygulayarak, plânlanmış bu karşı gidişe dur demek gerekmektedir. Toplumdaki bütün demokratik güçlerin mücadelesiyle, can ve kan pahasına sağlanmış olan Üniversite özerkliğini mümkün olan en geniş cepheyi teşkil ederek koruyalım.

KONYA

Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri devrimcileri sindirme oyunlarına yeniden hız verdiler. Bu oyunun bir perdesi de Konya'da sahneye kondu. Konya'da irtica güçleri 4 nisan günü «Komünizmi tel'in» mitingi düzenlediler. Aşında bu mitingi düzenleyenlerin gerisinde işbirlikçi iktidar ve emperyalistler vardı. «Mücadele Birliği» adlı örgüt sadece bir görüntüden ibaretti. Konya'da yeni oyunlara girişen iktidarın amacı devrimcileri sindirmek ve Türkiye çapında göz dağı vermektir. Mitingin sonunda cihad çağrısıyla azgınlaşan irtica güçleri sağa sola saldırmaya başladılar. Ve hedef hemen belirlendi. Selçuk Eğitim Enstitüsünde devrimci gençler vardı. Bu gençler Konya'da inanılmayacak, çüretkârca işler yapmaktaydılar. Meselâ âkıp şehirde İşçi-Köylü gazetesi satmaktaydılar. Bu devrimci gençlere hadleri bildirilmeliydi. Böylece Selçuk Eğitim Enstitüsüne saldırıldı. Okulun içindeki bir avuç faşist de bu saldırıdan güç alarak devrimci gençlerin üzerine gelmeye cesaret edebildiler. Okulun faşist müdürü bu saldırıları teşvik edenlerin başında bulunmaktaydı. Devrimci gençler kendilerini savundular. Bu arada okula toplum polisi de girdi ve coplar çekilerek devrimci gençlerin üzerine saldırıldı. Devrimci gençler toplum polisinin saldırısına karşı da kendilerini savunarak okulun dışına çıktılar ve TÖS binasına sığındılar. Bu arada mürteci güruhu askerî garnizona sığınan gençlere saldırmak istemiş, fakat buradaki yurtsever subaylar

Dergimiz yazarlarından Fuat Fegan

Demirel - Denктаş ittifakınca yurt dışına çıkarıldı

Derginin yazarlarından Fuat Fegan, Kıbrıs'taki gerici Türk yöneticileriyle işbirliği halindeki iktidarın marifetiyle yurtdışı edilmektedir.

Fuat Fegan gerek Türk Solu dergisine, gerekse Aydınık dergisine yazdığı yazılarda Kıbrıs Türk yönetiminin gerici yönünü teşhir etmiş, emperyalizmle işbirliği halinde tezgâhlanan oyunları açığa vurmuştu.

Diğer yandan Fuat Fegan, Türkiye'de okuyan Kıbrıslı gençlerle de ilişkiler kurmuş, onların devrimci saflarda yer almalarına yardımcı olmuştur.

Fegan'ın bu çabaları, öncelikle Kıbrıslı gerici Türk yöneticilerinin hiç hoşuna gitmemiştir.

Fegan'ın bu çabalarından rahatsız olan yalnız Kıbrıs yönetimi değil, aynı zamanda Türkiye'nin gerici iktidarında da, Kıbrıs konusunda bulanık suda balık avlamaya meraklı olan iktidar, çabalarının teşhir edilmesinden büyük bir rahatsızlık duymuştur.

Bunun sonucu olarak Fuat Fegan'ın ikamet izni uzatılmamış ve kendisine 3 gün içinde yurdu terk etmesi bildirilmiştir.

12 yıldır Türkiye'de bulunan ve ikamet izni 15 defa uzatılan Fegan'ın yurt dışı edilmesi devrimcilerle uygulanan baskının yeni bir örneğidir. Fuat Fegan'ın yurt dışına çıkarılması üzerine Kıbrıs Türk Ulusal Öğrenci Federasyonuna bağlı İstanbul Kıbrıs Türk Talebe Cemiyeti bir bildiri yayınlamıştır. Bildiride şöyle denmektedir:

BASIN BİLDİRİSİ

«Son günlerde Türkiye'li devrimci kardeşlerimize karşı uygulanan sistemli sindirme metodlarının hızlanmasının yanı sıra Türkiye'deki Kıbrıs'lı devrimci gençleri de sindirmek için eyleme geçildiğini açıkça görmekteyiz.

Kıbrıs'lı genç devrimcilerin sesleri başta Kıbrıs Türk yöneticileri olmak üzere Türkiye'deki yöneticileri de huzursuz etmiştir. Çünkü; Kıbrıs davası hâlâ sürünmemekte, çözüm bulunamamakta; bugüne kadarki yanlış politikalarda ısrarla inat edilmekte; halkımızın zaten kötü olan durumu her geçen gün daha da kötüye gitmektedir; devrimci gençlerin önderlikleri gerçek çözüm yolları ise köklü politika değişik-

likleri gerektirmekte, emperyalizmin işine gelmemekte, hem de egemen çevrelerin çıkarlarına ters düşmektedir. Bu şartlarda halkımızın temel sorunlarına hiç bir çözüm getiremeyecek göstermelik çözümlere karşı ilk tepki devrimci gençlerden geleceği hesaplandığı için, tutucu çevreler şimdiden devrimci sesleri boğmak istemektedirler.

Bugüne kadarki tehdit ve çamur atmalara azimle göğüs geren devrimcilerin şimdi de, bursları kesilmekte, kaldıkları yurtlardan atılmakta ve bir kısmı da Türkiye hudutları dışına çıkarılmaya başlanmıştır.

En son olarak Fuat FEGAN arkadaşımız, egemen çevrelerin hiçbir zaman hoşuna gitmeyecek şekilde Kıbrıs Türk toplumunun gerçek çıkarlarını yığıtçe yazdığı ve savunduğu, üstelik bulunduğu her yerde gerçek bir devrimciye yaraşır şekilde davrandığı için de 10 Nisan 1970 gecesi Türkiye hudutları dışına çıkarılmıştır.

Oysa biz Kıbrıs Türklerinin bugün için en fazla özgür olmamız gereken yer hiç şüphesiz, Anavatanımız Türkiye'dir. Kıbrıs'daki

Fuat FEGAN

bir kaç muzır yöneticinin dürtüklemesi üzerine Anavatan yetkililerinin aldığı bu gibi kararlar büyük bir skandal teşkil etmekte ve bizi hem Kıbrıs davamızda, hem de kamu oyununda zayıf düşürmektedir.

Yetkililer bu gibi isabetsiz kararlar alacağına biraz olsun bizi de dinlemek ve anlamak zahmetine katlanmış olsalardı her halde daha yararlı bir iş yapmış olacaktı. Bu gibi tutumları örgütlerimiz adına kınarız.»

Kıbrıs Türk Ulusal Öğrenci Federasyonu İstanbul Kıbrıs Türk Talebe Cemiyeti.

tabancalarını çekerek gerici kovalamışlardır. Konya'da estirilen terör havası üzerine 50 kadar devrimci genç Ankara'ya gelerek ilgililere başvurmuşlar ve okula sokulmadıklarını söylemişlerdir. Millî Eğitim Bakanlığı yetkililerinden Tarık Asal gençlere «okulunuzda gidin, öldürülürseniz ölürsünüz, siz her şeye müshahaksınız» cevabını vermiştir. Bu da göstermektedir ki, iktidar, Konya'daki tertiplerin başında gelmektedir. Bu olaylar üzerine 39 devrimci ve ilerici kuruluş ortak bir bildiri yayınlayarak olayı protesto etmişlerdir. Bildiride şöyle denmektedir: «İşçileri, köylüleri, bütün halkımızı, devrimci, demokratik, ilerici bütün örgütleri, yurtsever aydınları, namuslu basını bu sindirme çabalarına ve AP. iktidarının her türlü tertibine karşı birleşmeye, emperyalizm ve işbirlikçilerinin üzerine çeliktir bir cephe halinde yürüne çağırıyoruz.»

Konya'da emperyalizm ve işbirlikçilerinin sürdürdüğü terör havası hâlen devam etmektedir.

Şerif Tekben'in mektubu

Arkadaşlar,

Dergimizin kurucuları arasına bulaşan fikir aysılıkları hususunda iki tarafı da dinledim. Bütün olanlara rağmen, bir arada çalışma olanaklarını araştırdım. Kısa sürede anlaşmazlıkları giderip Türk Solu'nda birlikte çalışma olanaklarının şimdilik kalmadığını üzülerek gördüm.

Fikir ve eylem olarak Mihri Belli arkadaşımızın temsil ettiği gruba genellikle kendimi daha yakın buluyorum. Fakat bu, dergimizin yönetimi konusunda iki gruptan gelen ısrarlı isteklere karşı tam bir tarafsızlık içinde hareket etmeme engel değildir.

Bu yayına hep beraber başladık. Fakat bugün kurucular olarak ciddi bir bölünmeye uğramış durumdayız. Derginin yönetiminde şu ya da bu arkadaş grubunu tercih etmem söz konusu olamaz. Bu yüzden Türk Solu'nu tatil etmeye kesin olarak karar verdim. Ve resmî müracaatımı yapacağım.

Bütün arkadaşların ergeç birlikte çalışma olanaklarını arayıp bulacaklarını ümit ediyorum. Ancak o takdirde Türk Solu bütün kurucu arkadaşların emrinde olacaktır.

Kurucu ve yürütücü olarak emekleri geçmiş bütün arkadaşların beni anlayacaklarını umar, hepsine teşekkür ederim.

ŞERİF TEK BEN

3. Sayfadan devam

kesintisiz olarak sürdürülecek, bu konudaki gelişmeler muntazam olarak okuyucularımıza iletilecektir.

Türkiye halkının emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmasını isteyen, önümüzdeki aşamanın millî demokratik devrim olduğunun bilincine varmış, bu yoldaki mücadeleye dünyadaki ve Türkiye'deki proleter devrimci gelenek ve hareketin ilkelerinde birleşen herkes Türk Solu'nun yeniden çıkması için çabasını on kat arttırmak zorundadır.

Yaşasın Tam Bağımsız, Gerçek.

ten Demokratik Türk'ye!

Yaşasın «Türkiye Halkının Kur-

tuluşu İçin TÜRK SOLU» dergisi!

TİP İstanbul il kongresi yapıldı

400 den fazla delegeye sahip olan TİP İstanbul İl kongresi 5 Nisan 1970 pazar günü 313 delegeye Kâğıthane Erkoç sinemasında yapıldı. Bugüne kadar parti içinde, Aybar Aren oportünizmine karşı proleter devrimcilerin yürüttükleri ideolojik mücadele sonucu ilçelerde gelişen bilinç düzeyi il kongresini, bu güne kadar yapılanlarda farklı bir niteliğe kavuşturmak ortamını yaratmıştı. Kongre öncesinde tesbit edilen önemli bir faklılık şuydu. İstanbul ilçeleri, çoğunlukla Aybar Aren oportünizminin etki alanında sınırlanabilmek için önemli adımlar atmışlardı. Proleter devrimcilerinin ilçelerde yürüttükleri mücadele, dürüst ama az bilinçli unsurları etkilemiş, Aybar — Aren oportünizminin maskesini düşürmüş, proleter devrimci ideolojinin TİP içinde yerleşme ve gelişme imkânlarını doğurmuştu.

Kongrede görülen ikinci farklılık da: milli demokratik devrim stratejisini kabul etmiş, ama proleter devrimci ideolojiyi yeterince kavrayamamış bir grup arkadaşın, saflarımızda ortaya çıkan ideolojik ihtilafın da etkisinde kalarak kongrede ayrı bir liste ve ayrı bir çalışma tarzı ile ortaya çıkmasıdır.

Bu durumda, İstanbul İl kongresi üç ayrı gurubun mücadelesi ile başladı. Guruplardan birisi, hala Aybar-Aren oportünizminin etki alanından kurtulamamış delege tabanına dayanıyordu. İkincisi, «ilkesiz birlik cephesi» tarafından kanalize edilen ve Aybar-Aren oportünizminin çemberini, bir ölçüde aralamış olan arkadaşların çoğunluğundan meydana geliyordu. Üçüncü olarak da, proleter devrimci ideolojiyi tavizsiz kavrayan ve bunu kendilerine eylem klavuzu edinmiş, proletarya ideolojisini ve demokratik devrim teorisini sağ ve sol sapmalardan arındırıp doğru olarak konması yolunda mücadele eden ve bu yönde eylem gösteren «proleter Devrimciler».

Kongre bu üç gurubun mücadelesi ile açıldı. Eski İl başkanı Kemal Sülker başkanlık divanı seçiminin açık oyla yapılacağını ilân etti. Proleter devrimcileri, derhâl sonuca bağlanması gereken somut bir mesele ile karşı karşıya geldiler. İl kongresinde, proleter devrimcileri için ilk hedef; Aybar-Aren oportünizminin kesinlikle tasfiye edilmesi ve hala bunların etkisinde kalan dürüst unsurların saflarımıza kazanılması için yürütülecek ideolojik mücadelenin demokratik ortamını sağlamaktır. Böyle ciddi bir sorumluluktan hareket edilerek «başlangıçta», Aybar-Aren-Boran adayına karşılık tek bir ada-

yın desteklenmesi kararlaştırıldı. Gani Gürbüzler desteklendi. (Proleter devrimcilerin kongrede uyguladıkları politika ve «İlkesiz birlik cephesi»nin yanlış davranışları hakkında 7-8 sayfalara bakınız.)

Kemal Sülker, yapılan açık oylamayı Aybar-Aren oportünizminin adayı olarak öne sürülen Ali Yaşar'ın kazandığını ilân edince çok sert itirazlarla karşılaştı. Bunun üzerine oportünist il yöneticileri seçimin tekrar, «isim okuma yolu ile» yapılacağını ilân etmek zorunda kaldılar. Bu arada yer yer kavgalar çıktı. Son derece elektrikli bir hava içinde, tek tek isim okuma yolu ile yapılarak tekrar edilen seçimi bu defa Gani Gürbüzler kazandı. Aydınlık sosyalist dergi etrafında toplanan gurup Aybar-Aren oportünizminin adayına oy veren her delegeyi iflâh olmaz bir oportünist olarak görüyordu. Bu arada bir kısım delegeler, yaratılan elektrikli ortam yüzünden salonu terketti. Bu durumda, ilk başta parmak hesabı ile kaybedilen seçim, 80 oyluk bir farkla kazanıldı ama, «proleter devrimci bilinç verme» ve «ikna» metodları böylelikle bir tarafa bırakılarak, bütün kongre boyunca devam edecek olan yanlış metodlar kongreye hakim oldu. Başkan yardımcılıklarına ve sekreterliklere Aybar-Aren kligi aday göstermeyince bütün divan «ilkesiz birlik cephesinin adaylarından oluştu.

İstiklâl Marşının söylenmesinden ve «devrim şehitleri» için saygı duruşundan sonra, başkanlık divanına verilen ve kongrece kabul edilen bir önergeye göre gündemde bir değişiklik yapıldı ve bugüne kadar gelenek haline gelmesine rağmen, ideolojik mücadeleyi önlemek amacı ile Aybar-Aren oportünizmi tarafından gündeme konmayan «siyasi konuşmalar» maddesi kongre gündemine eklendi. Bu hali ile kabul edilen gündeme göre, ilk olarak eski il yönetiminin «faaliyet raporunu» Kemal Sülker tarafından okundu. Rapor, Proleter devrimcilerinin Aybar-Aren oportünizmine karşı parti içinde yürüttükleri etkili mücadeleyi «parti yıkıcılığı» ile suçluyor, Haysiyet divanları müessesesinin kullanılarak en etkili militan ve bilinçli parti üyelerinin atılmalarını savunuyor ve genel olarak da, Aybar-Aren oportünizminin düşürülen maskesini başarısızca kapatmaya çalışıyordu. Gündemin tenkitler bölümünde ilk sözü alan Zeytinburnu ilçe üyesi Metin Bilgen özetle şöyle konuştu: «Ben isterdim ki, il yönetimine atanan arkadaşlar, 'bizler Aybar'ın ve TİP içinde oportünizmin kurucu

direktiflerini uyguladık, Aybar'ın bir şubesi olduk, arkadaşların yüzüne bakamaz olduk', demeliydiler. Ama bunu yapamadılar. Fiili durum yarattığımızdan sözettiler. Oysa bu fiili durumu (!) yaratanlar bazı şeyler öneriyorlardı: Partiden atılan arkadaşların tekrar partiye alınmaları, eğitim uygulanması, yan örgütlerle ilişkiler, eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının yerleştirilmesi... vs. İçinde bulunduğumuz mücadele oportünizm ile proleter devrimcilerinin mücadelesidir. Bu mücadeleyi yürütürken ihraçlarla iş bitmez. Bu bütün Türkiye yürütülen bir mücadeledir. Partiyeye ekonomizm, sendika ağalığı hakim olmuştur. Niyazi Kuas, 86 kişilik kayıt fişini Zeytinburnu ilçesine getirmiştir ve bu 86 kişiden 47'sinin bulunduğu adres «aynı» adrestir. Bizler buna izin vermedik, diye haysiyet divanına verdik. Ama işler haysiyet divanına verilmekte, bitmez. Eğitimi yasaklayarak toprak ağalarını, sendika ağalarını liste başlarına getirerek iş yürümez. Bunun tersi yapılmalıdır. İdeolojik birlik şarttır. Tek yol Milli Demokratik Devrim stratejisi yolunda birleşmektir.

Bu arada verilen bir önerge Kıvılcımlı'ya ve hapisanede bulular, hastahanede bulunan Hikmet nan devrimcilere birer telgraf çekilmesi kararlaştırıldı. Bundan sonra söz alan Bakırköy ilçesi üyesi Faruk Haksal; yapmakta olduğumuz kongre, devrimci mücadelemizin, Aybar-Aren oportünizminin etkisinden kurtulmuş bir örgüte kavuşma imkânını taşımaktadır. Gerekli sorumlulukla davranıldığı takdirde bu hedef gerçekleştirilebilir ve TİP'ni devrimci bir yönetime kavuşturmak yolunda önemli bir adım atılmış olabilir. Tıp içindeki devrimcilerin ilk görevi etkili bir ideolojik mücadele yürüterek, hala Aybar-Aren-Boran kliklerinin etkisinden kurtulamamış dürüst unsurları «ikna» etmek ve saflarımızı kuvvetlendirmektir. Aybar-Aren oportünizminin etkisinde bulunan delege arkadaşların, bugüne kadarki şartlanmalarının mümkün olduğu kadar dışına çıkarak yürütülecek ideolojik mücadeleyi dikkatle izlemeleri gerekmektedir.

Aybar-Aren oportünizmi, milli cephe bozuncusu tutumu ile, gerici parlamenterizme bel bağlanan politikası ile, proleter devrimci ideolojiye karşı, tahrifçi, inkarcı tutumu ile, demokratik merkezîyetçilik ilkesi yerine uyguladığı keyfi önetim ile haysiyet divanlarından medet uman baskı metodları ile...

sudurlar. Kongremizin, bu unsurların TİP içinden tasfiye edilmesi için önemli bir adım olması gerekmektedir. Bundan sonra söz alan Beykoz İlçe başkanı Kayhan Şehinbeyoğlu, il yönetim kurulunun faaliyet raporunun bir «ağlama raporu» olduğunu belirtti ve özetle şunları söyledi: «Esas mücadele burjuva sosyalizmi ile proleter sosyalizmi arasındadır. Aybar-Aren oportünizminin hedef olarak gösterdiği tek mücadeleye yolu gerici parlamenterizmdir. Parti içinde demokratik merkezîyetçilik ilkesinin demokratik kısmı atılarak faşist bir biçimde sadece merkezi disiplin uygulanmaya çalışılmıştır. Eğitim, sadece tüzük ve program içine hapsedilerek, proleter devrimci ideolojinin TİP içinde egemen olması önlenmek istenmiştir. Esas eğitim, teorik ve pratik bütünlüğü olan bir çalışmadır.» Bundan başka Şahinbeyoğlu, Lenin'in «birlik» hakkındaki tanımını vererek, TİP'in yakın bir gelecekte oportünizmden arınacağını söyleyerek sözlerine son verdi.

Aybar-Aren oportünizmine karşı proleter devrimcilerinin sürdürmeye başladıkları ideolojik mücadele etkisini sürdürmekte olduğu bir sırada, Aydınlık Sosyalist Dergi tarafından kanalize edilen delegelerin verdikleri yeterli önergesi, İl kongresinde Aybar-Aren oportünizmini açığa çıkarıp mağlup etme imkânlarını kısıtlayan, ve objektif olarak, kongrede uyguladıkları politikanın aslında kime hizmet ettiğini gösteren bir davranıştır. Verilen önerge, bu yönde kullanılan oylarla kabul edilince, Proleter devrimci ideolojinin az bilinçli unsurlara yayılması uğruna gösterilen cabalar engellenmiş oluyordu. Oysa yapılması gereken, bütün İstanbul delegeleri ve kalabalık bir dinleyici kitlesi önünde, Aybar-Aren oportünizminin açıklıkla ve bütün ayrıntılarına kadar teshir edilmesi ve böylelikle bu kliklerin etkisinde kalmış arkadaşları saflarımıza kazandırmaktır. Proleter devrimcileri, kongreleri, kongre taktikleri ve kuvvet gösterileriyle değil, sağlam ve sabırlı bir ideolojik mücadeleyi başarılar kazanırlar. Vernen önerge, Aybar-Aren'cilerin de oyları ile kabul edilince, önceden söz istediği halde proleter devrimci arkadaşımız Memet Altun da konuşulmadı. İl yönetim kurulu adına yapılan eleştirilere cevap vermeyen Kemal Sülker bu davranışını, yapılan konuşmaların ideolojik plân da olduğunu raporun eleştirilmediğini ileri sürerek cevap vermeyi reddetti.

Izmit Merkez İlçe Kongresi sonucu :

Oportünizim geriledi

«Bizim ana ve temel görevimiz işçi sınıfının politik gelişimini ve politik örgütlenmesini hızlandırmaktır. Bu görevi arka plana itenler, bütün özel görevleri ve özel mücadele biçimlerini bu görev zararı vermektelerdir.» 1900 Yılı İskra Sayı: 1 LENİN

Oportünistlerin hâkimiyetinde bulunan TİP Kocaeli Merkez İlçesinin 4 Nisan Cumartesi günü kongresi vardı. Bu güne kadar yapılan kongrelere en çok 15 üye getirebilmişlerdi.

Ancak proleter devrimcilerinin son bir yıldır yürüttüğü aktif mücadelede oportünist yöneticileri yeni kılıklara bürünmeye zorlamıştı. Daha önceleri kendi aralarında geçitli kliklere bölünenler pabucun pahalı olduğunu görmüşler tek liste halinde kongrede yerlerini almışlardı. Proleter devrimcilerinin maskelerini indireceklerini bildikleri için kongreyi halktan kaçırmışlar ve 54 üye ancak 15 kişinin sığabileceği merkez ilçe odasında oylarını ayakta kullanmışlardı. Oportünistler kongre gününü sakladıkları gibi, hiç değilse 50 kişiyi alacak bir salon tutmaktan korkmuşlardı.

Oportünistlerin yapmış olduğu gündem maddesinin birincisi divan seçimi, ikincisi seçimler, üçüncüsü konuşmalardı. Proleter devrimcilerinin seçimlere geçilmeden önce konuşacağı her kelimenin bir kuşundan etkili olacağını biliyorlardı.

Seçimleri konuşmalardan önce tezgâhlayan oportünistler 31 üye ile kongreyi aldılar. Bu 31 üyenin içinde Sendika ağası, seramik direnişinde gençleri jurnalle yen provokatörler, pasifistler ve onların etkiledikleri bilinçsiz üyeler vardı. «Bizim sloganımız sosyalist Türkiye'dir» diyen oportünistleri hiçbir kavgada görmedik, hiçbir bildirilerinin altında «yaşasın sosyalist Türkiye» diye sloganlarını görmedik, bunları hiçbir mitingte görmedik ama proleter devrimcilerini jurnallerden gördük. Oportünistlerin

listesinden merkez ilçe denetçisi seçilen Sendikacı Hacı Remzi Çakar, Seramik Direnişinde İzmit Türkyolu Bizimşehir Gazetesinde aynen şu demecini yayınlamıştır ve halen tekişip etmemiştir: «Biz gençlerin seramik işçisinin arasına girmesine karşıyız, polis gençleri tanıdığı halde onları yakalamamakla görevini yapmamıştır.» Evet, bu sözler DİSK Genel Yönetim Kurulu üyesi seçilen Sendika Başkanı Hacı Remzi Çakar'a aittir. Ve bu kişinin son görevi TİP'i denetlemektir.

Proleter Devrimcilerinin listesi 23 oyla kongreye girdi ve kongre sonunda da 23 oyla çıktı. Sırası Öztürk, Mustafa Baykara, Akat Özbek ve Ergun Ulusoy arkadaşlar, raporu eleştirdiler, proleter devrimci çizgiyi anlattılar ve ilçenin bir yıldır neden açıl-

madığını sordular. Ancak oportünistlerde ağızlarını açıp cevap verecek hal yoktu.

Kongre proleter devrimci çizgideki genç işçileri daha da bilemişti Kocaeli Bölgesindeki bütün işçi hareketlerinde proleter devrimcileri vardı ve son bir yıl içinde en az 50 ayrı bildirin altında «Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye» imzasını atmışlardı. Bir yıl içinde basılan 150 binden fazla bildiri ve bu bildirilerin altındaki sloganları Kocaeli işçisine ulaştırılan proleter devrimcileriydi. Ve 64 kadar medeni nesareti olmayanların değil, Sosyalist Devrim yapmak, eline bildiri-döviz alıp işçinin önüne çıkmaya bile cesareti elbette olamazdı.

Ruhi GÖBÜT

İl yönetim kurulunun «aklanmasından sonra Merkez yürütme kurulu adına Behice Boran ve Şaban Erik söz aldılar. Oportünizmin TİP içindeki inşa'cısı olan bu yöneticiler, kongrede, proleter devrimcilerinin eleştirilerine cevap vereceklerine, günlük «politikacı nutuklarıyla» durumu geçiştirmek yolunu seçtiler.

Gündemin siyasi konuşmalar bölümünde, kongre delegelerinin oyları ile partiden ihraç edilen, partiye girmeleri hâkim sınıflarca engellenmiş olan ve parti üyesi olmayanların da konuşma yapmalarını kabul edildi.

Bu bölümle ilk sözü alan eski TİP Şişli İlçesi üyesi ve ilçe başkanı Sevinç Özgüner özetle şöyle konuştu: «Buradaki arkadaşların büyük çoğunluğu Milli Demokratik Devrim stratejisini benimsemiş arkadaşlardır. Geri kalmış ve emperyalizmin vesayeti altındaki ülkelerde ilk devrimci adımın milli demokratik devrimi gerçekleştirmek olduğu ve bunu başarmadan hiçbir şekilde sosyalizme geçilemeyeceği, artık bilhena bir gerçek olmuştur. Bizler partide demokratik merkezîyetçilik uygulanmalıdır ve demokratik güçlerle ittifaklar yapılmalıdır, dediğimiz içindir ki partiden ihraç edildik Bütün tekliflerimizin karşısına haysiyet divanları çıkarıldı. ve 141-142. maddelerin gölgesine sığıldı.

Behice Boran'ın teşhisi doğrudur, faşizm, devrimci örgüte ve demokratik güçlere vurur. Ama, bunun yaparmamak parti bağlıdır. Onun çalışmasına, çalıştırılmasına bağlıdır. Partinin çalışma tarzı ise, halkla ilişkiler şeklinde olur. Yani devrimci parti halk içinde örgütlenir halk içinde erir.» Sevinç Özgünerden sonra, partiden ihraç edilen, eski Şişli İlçesi üyesi, dergimiz yazı işleri müdürü Bora Gözen söz almış ve özetle şöyle konuşmuştur: «Aybar-Aren oportünizmi, partinin biçimsel varlığını devrimci mücadeleye tercih ederek icazetli bir yolu seçmiştir. Oysa parti, devrimci mücadelenin bir aracıdır. ve devrimci mücadele, partinin biçimsel varlığına tercih edilemez. Aybar-Aren oportünizmi, millî demokratik devrim teorisini inkar etmiş ve mücadele biçimi olarak yalnızca parlamentarizmi seçmiştir. Oysa, Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele edenler bu iki temel noktada onlara karşıdır. Ve bu iki temel üzerinde birlikte mücadeleyi yürütmelidirler.»

Dana sonra söz alan Rasih Nuri İleri, Üzeyir Baba'nın bir mektubunu okumuş ve TİP yöneticilerini suçlamıştır. Bundan sonraki konuşmacı, Aydınlik sosyalist derginin sahibi Münir Aktolga: «Dünya halkaları bugün emperyalizme karşı bir bağımsızlık savaşı vermektedirler. Ülkemizde de, devrim-

ci gençlikten, işçiler, köylülere kadar uzanan bir mücadele vardır, Emperyalizm, bu mücadeleden terdigin olmaktadır. Devrimcilerin can güvenliği yoktur. Önümüzdeki acil mesele, örgütlenme sorunudur Hareketimiz, gerçek sınıf temelinden yoksundur. Hakim sınıflar ellerinden gelen bütün imkânları kullanarak mücadelemizi etkisiz kılmak istemektedirler. TDGF, karşıdevrim saflarında önemli gedikler açmaktadır. TİP içinde bulunduğumuz dönemde bir tabela partisi olmuştur. Bu durumdan kurtulacaktır.» Daha sonra söz alan Şevki Akşit'in kahkahalara yol açan espirili konuşmadan sonra Mustafa Gürkan kürsüye gelmiş ve Latin Amerikadan, Viet Nam'a orta doğuya kadar uzanan halk savaşlarından söz etmiş, TİP'in üzerine düşen önemli rolü belirtmiş ve «bu önemli rolün yerine getirilmesinden partiyi saptıranlar olursa DEV-GENÇ'in yumruğunun bunların tepesine ineceğini» söylemiştir.

Mustafa Gürkan'dan sonra söz alan, Proleter Devrimci Aydınlik yazı kurulu üyesi Doğu Perinçek, bir konuşma yapmış ve devrimci hareketin dağılmışlığını anlatarak sözlerine başlamıştır. Oportünizmin sadece bu kongrede ezilmekle tasfiye edilemeyeceğini ve oportünizmle mücadelenin bütün küçük burjuva düşüncelerle birlikte bir mücadeleyi gerektirdiğini ve esas müca-

delenin küçük burjuva düşüncesine karşı mücadele olduğunu söylemiştir. Kitleler içinde çalışmadan söz eden Perinçek, «ancak bu yolla bu tür küçük burjuva fikirlerle mücadele edebileceğimizi», söylemiştir.

Daha sonra kürsüye gelen Seyhan Erdoğan, daha önce dağıtılmış olan «biz kimiz, neyin mücadelesini yapıyoruz» başlıklı bildiriye açıklar nitelikte bir konuşma yapmıştır.

Konuşmalar böylece sona erdikten sonra, Şaban Yıldız söz almış ve kendisi yerine Behice Boran'ın konuşacağını belirtmiştir. Behice Boran konuşmasını yapacağı sırada, konuşma süresi konusunda tartışmalar çıkmış, kongre divanının kararsız ve hatalı davranışları yüzünden tartışmalar çıkmıştır. Bu havada kürsüye gelen Behice Boran, tahrikçi bir tutumla, oportünizmin o an çekişen şiarlarını savunmak çabasına girişmiş, yıllardır, partiye egemen kılmaya çalıştıkları küçük burjuva sosyalizminin tahrikçi, pasifist ideolojisini bir ke-re daha tekrarlamıştır.

Bundan sonra seçimlere geçilmiştir. Aybar-Aren oportünizmi listeye çıkarmamış, Proleter devrimcileri ile Aydınlik Sosyalist Dergi taraftarlarının çıkardığı listeler oylanmıştır. Seçim sonunda Aydınlik Sosyalist Dergi listesi kazanmıştır.

Oportünizmi Aktif İdeolojik Ve Doğru Devrimci

TİP İstanbul İl Kongresi Kâğıthane Erkoç Sinemasında yapıldı. Seçim sonuçları, Aybar-Aren oportünizminin yıkıldığını ilân eder nitelikteydi. Bu sonuçlara bakan bazı iyi niyetliler sevinmekten kendilerini alamadılar. Bazıları ise, bu sonucun bir zafer olduğunu ilân ederek siyasi propaganda aracı olarak kullandılar. Oysa TİP İstanbul İl kongresinde ne Aybar-Aren oportünizmi yıkılabilmiş, ne de gerçek bir zafer kazanılmıştı. Olan şuydu: Aybar-Aren oportünizmi sadece kongrenin yapıldığı salonu terk etmişti; TİP içindeki ve devrimci mücadelenin içindeki bozguna evini değil! Oportünizmle mücadelenin bir kaba kuvvet gösterisi olduğunu sanan yanlış anlayış, kongre salonunda Aybar-Aren adayına oy veren 136 delegayı «iflâh olmaz birer oportünist» olarak görüyordu. Bu yüzden onları ikna etme yerine sindirme yolunu seçti. Ve kongre salonunda Aybar-Aren oportünizminin etkisi altındaki 136 delege gene oportünizmin pençesinde, fakat bu defa proleter devrimcilerine duyduğu büyük öfke ile ayrıldı. Gerçekten Aybar-Aren oportünizmi kongre salonundan çıkmıştı ama 136 delege üzerindeki etkisini daha da pekiştirerek.

Proleter devrimcileri TİP içinde özellikle son bir senede oportünizmle yoğun bir şekilde mücadele ettiler. Ve oportünizmle nasıl mücadele edilmesi gerektiğini, Aybar-Aren oportünizminin etkisi altındaki 17 ilçenin yarısından çoğunu devrimci saflara kazandıran açıkça gösterdiler. Nisbeten kısa bir mücadele süresi olan ilçe kongrelerinde de aynı mücadele metodlarıyla başarı sağladılar. Bu örneklerden bir ikisi üzerinde durmak gerçekten faydalı olacaktır.

Aybar-Aren oportünizmi proleter devrimcilerinin yoğun bir çalışmayla devrimci saflara kazandırdığı Bakırköy ilçe kongresini sendikacılar marifetiyle almak istiyordu. Bu konuda kendi hesaplarına her türlü tedbir almışlardı. Devrimci parti üyelerini hayşiyet divanna sevk etmişler, böylece kongreye katılmalarını engellemişlerdi. Diğer taraftan sendikacı fakat bilinçsiz işçileri partiye üye kaydederek kendilerine çok sayıda oy sağlamışlardı.

Kongre günü minibüslerle taşınan işçiler, proleter devrimcilerinin ilçedeki aktif çoğunluğunu kongre salonunda azınlık haline

dönüştürdüler. Fakat bu durum onları yıldırmadı. Bütün kongre boyunca yürütülen dikkatli ve sabırlı ideolojik mücadele sonunda Aybar-Aren oportünistleri ve sendikacılar kendi silahlarıyla vuruldular. Minibüsle getirilen işçiler, yürütülen ideolojik mücadelenin aydınlatıcı gücü ile oportünist sendikacıları değil, proleter devrimcilerini desteklediler.

Oportünizmle mücadelede proleter devrimci çalışma tarzını gösteren ikinci örnek, TİP Çankaya kongresi oldu. Çankaya kongresine kendilerine göre hazırlıklı gelen Aren oportünizmi güç denmesini belirten ilk oylamayı, yani kongre başkanlık divanı seçimini 94'e karşı 76 oyla kazanmışlardı. Bu durum onları sevindirdi, ama proleter devrimcilerini yıldırmadı. Proleter devrimcileri, Aren oportünizminin etkisi altındaki delegeleri, bu kliğin devrimci ideolojiye olan düşmanlığını, saflarımızdaki ve milli cephe politikasındaki bozguna tutumlarını gözler önüne sererek ikna ettiler. Kongrenin kaybedildiğini gören Aren'ci oportünistlerin kavga çıkarma çabalarını önlediler ve sonunda कांगreyi aldılar.

İstanbul Üsküdar İlçe kongresinde ise, başlangıçta sayı üstünlüğüne sahip olan oportünizm, yine sabırlı fakat tavizsiz ideolojik mücadele sonucunda yenildi. कांगreyi başlangıçta oportünizmin etkisi altında olan delegelerin bir kısmının da oylarıyla proleter devrimcileri kazandılar.

Bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Fakat bu örneklerle ölü birer geçmiş olarak bakamayız, bunlar bugün de dersleri çıkaracağımız canlı deneylerdir. Ve proleter devrimcileri bu deneylerden gerekli dersleri alırlar.

Proleter devrimcileri saydığımız kongreler boyunca kaba kuvvetli bir ağırlık unsuru olarak kullanmadılar, zorbalığın çoğunluk üzerindeki geçici olan sindirici etkisi yerine, proleteryanın devrimci ideolojisinin ikna edici gücünü tercih ettiler.

Son zamanlarda saflarımızda ideolojik mücadelenin yerine zorbalığı ve terörü koymaya çalışan küçük burjuva eğilimlerin nedeni, proleterya ideolojisinin bilinçlendirici ve aydınlatıcı gücüne inanamamakta yatmaktadır. Kaba kuvvetin rolünü yücelterek, ona her kapıyı açan bir anahtar gözü ile bakmak, proleter devrimcilerinin düşebileceği en önemli hatalardandır. Oportünizme karşı

mücadelede proleter devrimci çalışma tarzı aktif ideolojik mücadele ve doğru devrimci pratiktir. İdeolojik mücadelenin özü kitleleri bilinçlendirmek ve ikna etmektir. Bunu sağlamak için metod kitleler önünde tartışmak ve kitleler önünde eleştiri ve özelleştirme yapmaktır.

Proleter devrimcileri saflarımızdaki gelişmelerin çözümünde kuvveti, ancak bir savunma aracı, demokratik tartışma ve eleştiri ortamının korunmasında bir araç olarak kullanırlar. Kaba kuvvet oportünizmle mücadelede kitleleri ikna eden bir silah değildir. İstanbul İl kongresi bunun en son kanıtı olmuştur.

Zafer çığlıkları atanlar, alınan sonucu iyice gözden geçirmelidirler. 313 delege ile başlayan kongrede bu büyük zafer (!) ancak 104 delegenin oyu ile sağlanabilmiştir. Geriye bilinçlendirilmesi gereken 170 delege kalmıştır. Evet, bu bir zaferdir, ama bir Pirus zaferi!

Kongre boyunca Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele eden iki politik çizgi belirmiştir:

Bu çizgilerden birincisi, Türk Solu, Proleter Devrimci Aydınlık, İşçi-Köylü, Devrimci TİP Haberleri tarafından temsil edilen Proleter devrimcilerinin doğru politik çizgisi, diğeri, ilkesiz birlik cephesi'nin küçük burjuva politik çizgisidir.

Proleter devrimcileri İstanbul ilinde Aybar-Aren oportünizmine karşı birlikte mücadele şiarını koymuşlar ve bütün partilileri bu şiar doğrultusunda hareket etmeye çağırılmışlardır. Çünkü onlar devrimci hareket içinde önemini yitirmekte olan Aybar-Aren oportünizminin TİP içinde başlıca düşman olduğu gerçeğini doğru tesbit etmişlerdi. Nitekim Aybar-Aren oportünizminin salonda 136 delege ile yer alışı bu tesbitin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu gösterdi.

Proleter devrimci saflarda son bölünmeden sonra Aybar-Aren oportünizmine karşı birlikte mücadele imkânı var mıydı? Böyle bir şiar uygulanabilir bir politika haline gelebilir miydi?

Proleter devrimcileri buna olumlu cevap verdiler.

Aybar-Aren oportünizmi ile bütün partililer arasında şu kesin sınırı çizdiler:

Aybar-Aren oportünizmi bilimsel sosyalizmin emperyalizm çağında sömürülen ülkeler için geliştirdiği Millî Demokratik Dev-

rim Teorisini inkâr ediyordu.

Oysa, Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele eden tüm partililer en genel hatlarıyla Millî Demokratik Devrim Teorisinin biricik proleter devrimci yol olduğu noktasında birleşiyorlardı.

Diğer yandan Aybar-Aren oportünizmi, geliştirdiği ideolojinin pratik sonucu olarak devrimci mücadeleyi parlamenterizmin dar kalıplarına içine hapsedmeye çalışıyordu.

Oysa, Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele eden tüm partililer devrimci mücadelenin parlamenterizmin dar sınırlarına içine hapsedilemeyeceği gerçeğinde birleşiyorlardı.

İşte proleter devrimcileri bu iki temel nokta etrafında Aybar-Aren oportünizmine karşı birlikte mücadele edilebileceği gerçeğini ve Aybar-Aren oportünizmine karşı en ufak güçden bile yararlanılması gerektiğini ortaya koydular.

Birlikte mücadele şiarı proleter devrimcilerinin güç dengesindeki anlık değişimlere göre bazan savunup, bazan reddettikleri bir politika değildi. Ta başından, parti içi mücadele komitesinin ilk kurulduğu ve proleter devrimcilerinin devrimci saflara kazanılmış ilçelerin çoğunluğunda etkili oldukları dönemden beri savundukları bir politikaydı. Bu politikanın uygulanışı nasıl olacaktı? Baş sorun, Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele eden taraflar arasındaki güçler dengesi miydi, yoksa, aktif ideolojik mücadele ve birlikte çıkarılabilecek en iyi listeyi hazırlamak mıydı?

Proleter devrimcileri bu konuda da doğru yolu tuttular. Güçler dengesi ikinci derecede geliyordu. Baş sorun Aybar-Aren oportünizmine karşı aktif ideolojik mücadele ve birlikte çıkarılabilecek en iyi listeyi hazırlayabilmektir.

Bu çözüm politik hesaplarla yetersiz kişilerin listelere alınmasını önlemek amacıyla güdüyordu. Şu veya bu ilçenin oylarını alabilmek için yetersiz de olsa o ilçeden bir adam almak yerine, hangi ilçeden olursa olsun yeterli olanın yönetime getirilmesi proleter devrimci tutumdur.

Proleter devrimcilerinin bu tutarlı çizgisi karşısında beliren ve Aydınlık Sosyalist Dergi yöneticileri tarafından ortaya konan küçük burjuva politik çizgisi ise, birlikte mücadelenin reddi şeklinde belirdi.

Başlangıçta İstanbul'un «özel

İdeolojik Mücadele Pratikte Yıkılım

Bora GÖZEN

şartları»ndan dolayı birlikte çalışma politikasını kabul edebileceklerini açıklayan Aydınlik Sosyalist Dergi taraftarları daha sonra bu görüşlerinden vazgeçtiler ve birlikte çalışmanın oportünistçe bir tutum (!) olduğunu iddia etmeye başladılar.

Bu gurup bozguncu tutumlarının gerekçesi olarak şunları ileri sürdü: TİP'i proleteryanın ve yoksul köylülerin partisi haline getireceğiz. Bu mücadelede «yeni oportünizm» (!) ile uzlaşamayız. Bizim için Aybar-Aren oportünizmi ile «yeni oportünizmin» hiç farkı yoktur. Önemli olan kongrenin alınması değildir. Kongreyi Aybar-Aren oportünizminin alması pahasına da olsa birlikte çalışmayacağız.

Çok yiğitçe görünen bu lâfların ardında yatan şey, küçük burjuva dar görüşlülüğünden başka birşey değildir.

TİP'in proleter devrimci mücadelemize yararlı bir parti haline gelmesinde en büyük engel Aybar-Aren oportünizmi olduğunu ve bu engelin ancak birlikte mücadele yolu ile aşılabileceğini anlamayan ve İstanbul İl örgütünü Aybar-Aren oportünizmine terk etmeyi göze alan bir küçük burjuva dar görüşlülüğü.

Bu dar görüşlülüğün kılıfı «oportünizmle uzlaşma olmaz» sloganı oldu. Oysa bu sloganın kendisi oportünizmin açık ifadesiydi.

Uzlaşmalar konusunda devrimci tutum tüm uzlaşmaların reddi gibi sektör bir küçük burjuva tutumu değildir. Proleter devrimcileri, başka düşmanı zayıflatabilecek ve proleter devrimci hareketin yararına olabilecek her türlü uzlaşmaya girerler. Ancak bu gerçeği kavrayamayan dar kafalı uzlaşmanın reddi gibi sektör şairlerle devrimci bir görev yaptığı zehabına kapılabilirler.

Uzlaşmaların reddi biçimindeki bu sol sektör görüş kendi içinde de tutarlı olmadığından kısa zamanda sağ pazarlıkçı tutuma dönüşebilirdi. Nitekim öyle oldu. Kongreye Aybar-Aren oportünizminin etkisi altında oldukça kalabalık bir delege çoğunluğunun geldiğini gören ilkesiz birlik cephesi, «kongreyi almanın kendileri için önemli olmadığını(!)» unutup, proleter devrimcilerine ve Ant Dergisi etrafında toplanan Eminönü ilçesine ikişer büyük kongre delegeliğini verebileceklerini belirterek Aybar-Aren oportünizmine karşı ortaya çıkan karma listenin desteklenmesini istediler. Proleter devrimcileri sol sektör tutumdan birden bire geçiliveren sağ pazarlıkçı tutum karşısında da aynı kararlı tavı sürdürdüler.

Birlikte mücadele politikasının reddi ne kadar yanlışsa, Aybar-Aren oportünizminin ekmeğine yağ sürmekse, pazarlıkçı bir tu-

tum da o kadar yanlıştı. Proleter devrimcileri birlikte mücadelenin esasının güç dengesi olmadığını, delege sayıları üzerindeki pazarlığa dayanmadığını açıkladılar. Birlikte mücadele politikasının esasının Aybar-Aren oportünizmine karşı aktif ideolojik mücadele ve birlikte çıkarılabilecek en iyi liste olduğunu belirttiler.

Bu kararlı tutum karşısında başından beri birlikte çalışma politikasını reddedip, Aybar-Aren oportünizmine karşı gerçek bir zafer kazanılmasını engelliyenler pazarlığa yanaşmadığı için proleter devrimcilerini suçlamaya çalıştılar ve tehditler savurdular. Aybar-Aren oportünizmi kongreyi kazanırsa suç proleter devrimcilerinin olacaktır. Zira onlar pazarlığa yanaşmıyordu. Nitekim, bir süre sonra proleter devrimcilerine yöneltilen tehditler kürsüden de dile getirildi. Mustafa Gürkan yaptığı konuşmada proleter devrimcileri «kendilerini desteklemediği takdirde DEV-GENÇ'in demir yumruğunun beyinlerine ineceğini» söylemekten geri kalmadı.

Saflarımızdaki gelişmelerin çözümünde kava kuvveti temel araç olarak gören herkes hiç şüphesiz ki Aybar-Aren oportünizminin yolundadır. TİP içindeki devrimci mücadelenin tarihi, bize Aybar-Aren oportünistlerinin de kaab kuvvete dayanan gerici bir mü-

cadele yolunu seçtiklerini gösterir. Şişli ilçesi kongrelerinde sendika fedailerinin kullanılması, haysiyet divanlarının marifetleri ve şimdi genel başkan olan Şaban Yıldız'ın ilk binasında yalnız yakaladığı devrimcileri dövmesi bu metodun somut örnekleridir.

Dünya proleter devrimci hareketinin zengin deneyi bize başa baş dişe diş mücadele metodunu uygulayan bütün oportünistlerin bütün revizyonistlerin sonunun hüsrana olduğunu göstermektedir.

İl Kongresinde Aybar-Aren oportünizmine karşı gerçek bir zafer kazanılmış değildir. İdeolojik mücadelenin yetersiz kalışı, Milli Demokratik Devrim Teorisini sözde benimseyenlerin sektör ve zor-baca davranışları, İl Kongresinde proleterya ideolojisinin yol gösterici ışığının hâkim olmasını engellemiştir. Yeni yönetim kurulunun çoğunluğu proleter devrimci hareketimizin temsilcileri olmaktan uzak, fakat iyi niyetli kişilerden oluşmuştur. Bu yönetim kuruluna karşı tavrımız dostluk ve eleştiridir. Ortaya konan her doğru eylemi destekleyecek fakat ideolojik mücadeleyi bir an ihmal etmeyeceğiz.

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCI MÜCADELEMİZ.

YAŞASIN EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞAN DÜNYA HALKLARI.

Lenin'in takma adları

Lenin adı yeryüzünün her köşesinde bilinir. Oysa bu onun asıl adı değil, Vladimir Ulyanov'un ikinci adı haline gelen adıdır.

1887 de 17 yaşında iken öğrenci gösterilerindeki rolü nedeniyle Vladimir Ulyanov Kazan Üniversitesinden Kokushkino köyüne sürgün edilmiş, polis gözetimi altına alınmıştı. Ondan bu yana nereye gitti ise çar güvenlik kuvvetleri ve sonradan göçmen olarak gitmiş olduğu ülkelerin polisi, onun hareketlerini bıkmadan, usanmadan izlediler.

Gizli yeraltı çalışma koşullarında ve göçmenliği sırasında Lenin, parti çalışmalarında ve yazılarında takma adlar kullanmak zorun-

da kaldı. Gerçekte Ulyanov adını 1917 den önce pek az kişi bilmekteydi.

Vladimir Lenin, ancak başında bulunduğu Ekim Devrimi'nden sonradır ki parantez içinde «Lenin»i ilâve ederek gerçek adı Ulyanov'u kullanmaya başladı.

Şimdi, Lenin tarafından 160 tan fazla takma adın kullanıldığını biliyoruz. (Bu tüm değişik adları kapsamaktadır) Parti çalışmalarında kullanılan takma ad, politik takma adın kendine özgü bir şeklidir. Lenin tarafından kullanılan en ünlü ad, «İhtiyar» dır. Yol arkadaşları onun zekâsına ve büyük vukufuna duydukları saygıdan dolayı bu adı takmışlardı

ona. Doksanlı yıllarda Lenin'in başında bulunduğu devrimci Mark sist'ler grubuna bu nedenle «İhtiyarlar» denmekteydi. Petersburgskaya Storona'daki Marksist çevrelerin üyesi olan işçiler Lenin'i «Nikolai Petrovich» diye tanırlardı. Vasilevsky Adası'nda «Fyodor Petrovich», illegal toplantılarda ise «Peterburgets» (Peterburgslu) idi.

Göçmenliği sırasında polisin izlemesinden kaçmaya çalışan Lenin, birçok değişik adlar almak zorunda kaldı. 1901 — 1902 sıralarında Münih'te Bulgar Iordanov olarak yaşadığı. 1906 da Stockholm'deki kongreden Rusya'ya dönünce pasaport adı olarak Chek

heidze'yi kullandı. Londra'da Jacop Richter'di. Bu takma ad, British Museum'dan kitap almak için tesadüfen kullanılmıştı. Dışarıda ise daha çok «Meyer», «Frey» ve «Petrov» diye tanınmaktaydı.

Lenin takma adlarının çoğunu yazıları için kullanmıştı. Bunların arasında en popüler olanları «V. Ilyin», «Vladimir Ilyin», «Tulin» ve bazı başharflerden «V.I.», «V.I - n», «V.II.», «K.Tn», «K.T.», «T - in», «T.» den oluşuyordu ki bunları meşru mektupların imzası olarak da kullanmıştı. Bununla birlikte takma adla-

Natalya Shakhovskaya

Sözde sosyalistlerin maskesini indirelim

Y. Celik

TİP İstanbul İl Kongresinin yapı-
lacağı günlerde, «Sosyalistlerin Se-
si» adlı bir broşür yayınlandı ve
parti üyelerine dağıtıldı.

Kapağında «neden millî demokra-
tik devrime HAYIR» diye başlayan
bu broşürü yazarlar kendilerini şö-
yle takdim ediyorlar: «Biz parti stra-
tejisini savunan sosyalistler, yani
anti-emperyalist ve sosyalist müca-
delenin birlikte yürütülmesi gerekti-
ğini savunan TİP'liler, bu broşürü
yanlış olan bir tezin eleştirisi için
yayınyoruz.»

«Partimizin üst kademelerinde bu
yanlış tezle mücadele ihmal edilmiş-
tir. Bu yüzden bu işi yapmakla ken-
dimizi görevli biliyoruz. Bu görevi
yaparken şunun bunun peşinden git-
miyoruz.» (Sosyalistlerin Sesi).

Görüldüğü gibi, TİP oportünist yö-
netici kliğinin meşhur iki devrimin
birleştirilmesi tezi tekrar tezgâhlan-
mak istenmekte, fakat bu defa on-
lara değil de, sözde parti tabanı-
ndaki militanlar(!) adına yapılmak
istenmektedir bu iş.

Uzun zamandır İstanbul ilindeki
Aren oportünistleri, oportünist yö-
netimlerinin mahkûm olmasından bu
yana, siyasi kimliklerini gizlemeyi
tercih etmekte ve parti tabanındaki
«işçilik» hareketini kendilerine ka-
nalize etmeye çalışmaktaydılar. İl
kongrelerinin yaklaşması üzerine
Kemal Koyas'a imzalatılarak yayı-
nlanan bu broşürde de, Aybar ve
Aren'in eski oportünist görüşleri
tekrarlanmakta fakat, onların adı
anılmamaktadır:

«Bizler, Türkiye'nin gerçeklerine
dayanarak içinde bulunduğumuz dev-
rimci aşamanın, sosyalist devrim
aşaması olduğundan hareketle, anti-
emperyalist savaşı sosyalist mücadele
ile birlikte yürütmeyi gerekli görü-
yoruz.» (Sosyalistlerin Sesi).

«Çünkü, tarih ve bilimin (altın
biz çizdik) önümüze getirdiği görev
anti-emperyalist ve sosyalist müca-
delenin birlikte yürütülmesidir.»
(Sosyalistlerin Sesi).

«Sınıf bilincine varmış bir işçi,
sosyalist mücadele uğruna demokra-
tik mücadeleyi, ya da demokratik
mücadele uğruna sosyalist mücade-
leyi unutabilir mi? Hayır, sınıf bi-
lincine varmış bir işçi, kendisine
Sosyal-Demokrat adını verir, çünkü
bu iki mücadele arasındaki ilişkiyi
anlamıştır. Demokrasiden, siyasi öz-
gürlükten geçen yol dışında sosya-
lizme giden bir başka yol olmadığını
bilir. Bundan dolayı, nihai hedefe,
sosyalizme varmak amacıyla, tam
bir demokrasinin gerçekleşmesi için
mücadele eder.» (Toprak meseleleri-
Lenin).

«Burjuva demokratik devrim ile
sosyalist devrim arasındaki kesin

çizgiyi belirten bolşevikler olmuştur.
Burjuva demokratik devrimi ger-
çekleştirerek, ikincisinin yolunu aç-
mışlardır. Devrimci ve marksist bir
politika yalnız budur.» (Proleterya
İhtilâli ve Dönek Kautsky ? Lenin).

«Fakat bir başka gurup da var ki,
bunlar, görünüme göre kötü niyet ta-
şımamalarına rağmen «bir tek inkı-
lâp teorisi» ne «hem siyasi inkılabı,
hem sosyal inkılabı bir hamlede başa-
rarak» gibi tamamen hayal mahsulü
bir kavrama kapılmış bulunuyorlar.
Böyleleri inkılabımızın ik. safhaya
bölündüğünü, ancak birinci inkılabı
başarıldıktan sonra ikinciye geçebile-
ceğimizi «her iki inkılabı bir ham-
lede başarmak diye birşeyin sözkö-
nusu olmayacağını anlamıyorlar.
Böyle bir görünüş, inkılapta atıla-
cak iki adımı birbirine karıştırır ve
bugünkü ödevin yerine getirilmesi
için sarfedilen gayretleri baltalar;
bu bakımdan çok zararlıdır.» (Yeni
Demokrasi - Mao Zedung).

«Millî-demokratik devrim, sosya-
list devrime hazırlık için zorunlu
bir aşama olduğu gibi, sosyalist dev-
rim de millî-demokratik devrimin
kaçınılmaz bir uzantısıdır. Bu iki
devrim aşaması arasında Çin Seddi
yoktur. Ama, sosyalist devrim, an-
cak millî-demokratik devrimin ta-
mamlanmasından sonra mümkün ol-
acaktır. Millî-demokratik devrim
ne kadar pekişmişse, sosyalist dev-
rimin şartları da o kadar elverişli
olacaktır.» (Yaşasın Halk Savaşın-
ın Zaferi - Lin Biao).

«Mao Tse-tung arkadaşın halk sa-
vaşı teorisinin, böyle savaşların ob-
jektif kanunlarına uygun olduğu ve
sağlamlığı, Çin Devrimi'nin uzun de-
neyiyle ispatlanmıştır. Bu teori, sa-
dece Çin için geçerli değil, Dünya'nın
her yerindeki ezilen ulusların ve
halkların devrimci mücadelelerine
büyük bir katkıdır.» (Yaşasın Halk
Savaşının Zaferi - Lin Biao).

Görüldüğü gibi «Sosyalistlerin Se-
si» broşüründe tekrar tekrar ortaya
sürülen «iki devrimi bir hamlede baş-
ararak» hayali sosyalizmin bilimine
dayanmamaktadır. Fakat bu görtü-
şün başka savunucuları vardır.

«... anti-emperyalist ve sosyalist
mücadele bir arada ve birbirini des-
teklilikle yürütülebilir... Böyle bir
ayrım (millî-demokratik devrim, sos-
yalist devrim ayrımı) tabiatı icabı
daha bilinçli olan burjuvaziyi daha
güçlendirecek ve millî-demokratik
devrimin öncüsü durumuna getire-
cektir... Türkiye, millî demokratik
devrim denen safhayı geniş ölçüde
tamamlamıştır. Bu sebepten bu gö-
rüşün Türkiye için geçerliği yoktur...
(Sadun Aren, Dönüşüm dergisi, s. 3)

«TİP'nin iktidarında ön görülen
safha, II. Dünya Savaşından sonra,

özellikle yeni bağımsızlığına kavuş-
muş ülkeler için düşünüldüğü ortaya
atılmış «millî demokratik devrim»
safhası da değildir. Bu formül işçi
sınıfı olmayan veya çok küçük olan,
bunun için de işçi sınıfı partisi bu-
lunmayan ülkeler için ileri sürülmüş-
tür. (Behice Boran - Türkiye ve Sos-
yalizm Sorunları).

Görülüyor ki «sosyalistlerin sesi»
broşürü gerçekte Aren - Boran opor-
tünistlerinin sesinden başka birşey
değildir. Kullandığı dil ve ileri sür-
düğü tezlerle içinde bulunduğumuz
ideolojik mücadele ortamından uzak-
lığı anlaşılabilir Kemal Koyas imzalı
broşür, proleter devrimcilerini millî
demokratik devrimde proleterya ön-
derliğini red etmekte suçlamaktadır.
Proleter devrimcileri bu gerçeğin bi-
lincindedirler ve defalarca bunu sa-
vunmuşlardır. Aydınlık dergisinin
daha birinci sayısının ilk yazısında
bile bu vardır. «Millî demokratik
devrimde mücadele, proleteryanın
ideolojik, politik ve örgütsel öncülü-
ğünde yürütülür. (Aydınlık - sayı 1,
s. 13).

Kemal Koyas'ın imzaladığı broşür
bu yalan üzerine kurulu görüşlerini
geliştirmekte ve küçük burjuva sos-
yalizmi adına proleter devrimcilerini
küçük burjuva kuyrukçuluğu ile suç-
lamaktadır.

Aybar - Aren oportünist yönetici
kliğinin millî cephe bozuncusu «se-
çim stratejisini» savunan broşür,
millî cephe ittifaklar meselesine
de «dar, rekabetçi» yaklaşımıyla ger-
çekte küçük burjuva zihniyetine sa-
hip olduğunu gösteriyor.

«1962 yılında kurulan Sosyalist
Kültür Derneğine Partimiz üyesi 66
kişi, Genel Başkanlığın müracaatına
rağmen kabul edilmemiştir... Ama
1963 mahallî seçimleri sırasında par-
timizin kapatılması yolunda sözler
söylenmeye başlanınca, bu kere bu
gevreler sözde TİP'sini kurtarmak
için faaliyete geçeceklerdi. Bu kere
bunlar partiyi toplantıya çağıracak-
lar, fakat gereken cevabı alacaklar-
dı.» (Sosyalistlerin Sesi).

İşte, millî cephe içinde işçi sınıfı-
nın öncülük görevini görmeyen bu
«dar, rekabetçi» zihniyet altında
kuyrukçuluğun tâ kendisidir.

PROGRAMIMIZ SOSYALİST BİR
PROGRAMDIR! (Sosyalistlerin Se-
si).

Broşür, TİP programının sosya-
list(!) bir program olduğunu iddia
etmektedir. Bu konuda TİP progra-
mına bir göz atmak yeter.

«Türkiye İşçi Partisi mülkiyet ve
miras hakkını tanıy... Türkiye İşçi
Partisinin amacı, yurttaşı daha çok
mal, mülk sahibi edebilmektir.»
(TİP Programı, s. 82).

küçük burjuva sosyalistleri, broşür-
de proleter devrimcilerine sürekli
olarak yanlış görüşler izafe etmekte,
sonra bu görüşleri eleştirmekte-
dirler. Örneğin proleter devrimciler-
ini Türkiye'de hâkim üretim biç-
minin kapitalist olduğunu reddet-
mekle suçlayıp sonra uzun uzun
Türkiye'de kapitalizmin hâkim oldu-
ğunu savunmaktadırlar.

Daha sonra Türkiye'de emperya-
lizmin varlığını inceleyen broşürü,
emperyalizmi tamamen dışsal bir
gerçek olarak görmekte, onun dış
ticaret oyunları, dış yardımlar ve
montaj sanayiinden ibaret olduğunu
tespit ederek(!) şu sonuca varmak-
tadır. «Emperyalizmin Türkiye'de
ağır basan çıkışı ASKERİ ve Sİ-
YASİDİR» (Sosyalistlerin Sesi).

Emperyalizmin Dünya'nın ve aynı
zamanda Türkiye'nin gerçeği oldu-
ğunu görmeyen bu tespit Bankalar-
la, devlet kapitalizmiyle ve holding-
lerle içiçe olan tekelci sermayeyi
görememekte, bu yüzden «anti-em-
peryalizm»i bir dış politika prensibi
olarak gördüğünden, küçük burjuva
sosyalizmiyle bundan kurtulabileceğini
sanmakta, reformcu sonuçlara ulaşmaktadır.

Bir yandan Türkiye'de Feodal ka-
hıntılar olmadığı, öte yandan Türki-
ye'de millî burjuvazinin bulunmadığını
iddia ederken, bazı rakamlarla
emperyalizmin Türkiye'deki varlığını
sözde ispatlarken, gerçekte Türkiye-
de Tekelci sermayenin bulunmadığını,
onun yabancı sermayeden ibaret
olduğunu iddia etmiş olmaktadır.

Oportünizmin Türkiye gerçekleri
konusunda böyle saçma sonuçlara
varması normaldir. Çünkü devrimci
olmayan her düşünce, bir yerde mad-
di gerçeği inkâr ve tahrif etmek zo-
rundadır.

«Emperyalizme ve kapitalizme
karşı aynı anda mücadele stratejisi»
nin sahipleri, Türkiye'de işçi sınıfı-
nın durumunu tahlil ederken de
oportünist sonuçlara varmaktadırlar.

«İşçi sınıfımız, özellikle 1960 tan
bu yana giriştiği eylemlerle kendisi
için sınıf olma durumunda. Bu
hareketler içinde işçiler, kendi mah-
allî liderlerini çıkartmaktadırlar.»
(Sosyalistlerin Sesi).

İşçi sınıfının kendiliğinden bilinç-
lenebileceği ümidi, bilimsel sosya-
lizme aykırı, devrimci görevlerimizi
gizleyen bir görüştür. Proleter sos-
yalizminin karşı küçük burjuva sos-
yalizminin reformcu yolunu seçen ve
bu yolda seçim stratejileri hazırla-
yan herkes eninde sonunda bilimsel
sosyalizmin temel esaslarına saldır-
mak zorundadır. İşte sözde sosyalist-
lerin «sosyalist devrim stratejisinin»
gerçeği bunlardır.

TİP içinde, namuslu işçi üyeleri
aldatabilmek, yıllarca süren oportü-
nist ve parti yıkıcısı yönetimin so-
rumluluğundan kurtulabilmek için
Areni oportünistlerin giriştikleri bu
«işçilik», «tabanın sesi», «sosyalist-
kurtuluşunu geciktirebilecek, gerici
bir manevradır. Bütün devrimci parti
üyeleri buna karşı uyanık olmalı,
kongrelerde aktif ideolojik mücade-
leyle oportünist TİP. yıkıcılarının
maskesini indirmelidir.

Stratejik plân

J. Stalin

tarihsel dönemler ve stratejik plânlar

Parti stratejisi, sabit bir şey değildir, hele her zaman için geçerli hiç değil. Kendisini her tarihsel döneme, her tarihsel değişime göre değiştirir. Bu değişmelerin önemi, bir dönemden ötekine değin bütün bir süre sırasında geçerli olan her bir dönem için özel, kendine özgü stratejik plânın hazırlanmasıyla ortaya çıkar. Stratejik plânda devrimci güçlerin ana vuruculuğunun yönü kesinleştirilmiştir ve milyonlarca yığınların sosyal cepheye uygun dağıtım şeması belirlenmiştir. Doğal, özellikleri olan belirli bir tarihsel süre için işe yarar bulunan bir stratejik plân, bambaşka özellikleri olan bir başka tarihsel süre için işe yaramayabilir. Her tarihsel döneme kendisi için gerekli ve ödevlerine uygun bir stratejik plân uygun düşer.

Aynı şey kendini savaş mekanizmasında da ortaya kor. Kolçak'a karşı savaş için hazırlanan stratejik plân, Denikin'e karşı savaşta işe yaramadı; onun için yeni bir stratejik plân, gerekliydi. Ama bu plân, 1920 yılında Polonya'ya karşı savaşta da işe yaramazdı. Çünkü hem ana vuruların yönleri, hem de en önemli savaş güçlerinin dağılım şeması bu üç durumun her birinde ayrı ayrı olmak zorundaydı.

Rusya'nın yakın tarihi, partimiz tarihinde üç ayrı stratejik plâna götüren üç temel tarihsel dönem tanır. Bunların kısa kısa canlandırılarak, her yeni tarihsel değişime göre partinin stratejik plânlarının nasıl değiştiğini incelemeyi gerekli görüyoruz.

ilk tarihsel dönem ve Rusya'da burjuva demokratik devrim mücadelesi

Bu dönem, yirminci yüzyılın başlangıcında, Çar ordularının yenildiği Rus — Japon savaşı, Rus işçilerinin muazzam siyasal grevlerle tüm halk sınıflarını sarstığı ve siyasal kavga arenasına girdikleri sırada başladı. Bu dönem, 1917 şubat devrimi günlerinde kapandı.

Bu sürede partimizde iki stratejik plân birbiriyle kavgada bulunuyordu: Menşeviklerin plânı

(Plehanov - Martov 1905) ve Bolşeviklerin plânı (Lenin Yoldaş 1905).

Menşevik stratejisi, liberal burjuvazi ile proletaryanın ittifakı çizgisi üzerinde ana vuruşunu çarlığa karşı plânladı. Dolayısıyla, devrim o zamanlar bir burjuva devrimi olarak görüldüğünden, bu plân, hareketin öncülüğünü liberal burjuvaziye bıraktı ve proletaryayı «en uç sol muhalefet» rolüne, burjuvaziye «devindirici» rolüne itti. O sırada en önemli devrimci güçlerden biri olan köylülük, görüş alanından irak tutuldu, hemen hemen hiç hesaba katılmadı. Bu plânın, Rusya gibi bir ülkede milyonlarca köylüyü oyun dışı bıraktığı için, son derece ütöpik olduğunu anlamak zor olmasa gerek. Fakat devrimin kaderini liberal burjuvazinin eline bıraktığı için de, gericidir. Çünkü liberal burjuvazi, devrimin tam bir zaferine ilgi duymuyordu ve hareketi, Çarlığa vereceği bir tavizle sona erdirmeye her zaman hazırды.

Bolşevik stratejisi (Bak: Lenin Yoldaş'tan İki Taktik), proletarya ile köylülüğün ittifakı ve liberal burjuvazinin tarafsızlaştırılması çizgisi üzerinde devrimin ana vuruşunu Çarlığa karşı plânladı. Dolayısıyla, liberal burjuvazi Demokratik Devrim'in tam bir zaferine ilgi duymadığından ve işçi ve köylülerin sırtından Çarlıkla bir uzlaşmayı devrimin zaferine yeğlediğinden, bu plân, Rusya'nın somut tek devrimci sınıfı proletaryaya devrimci hareketin öncülüğünü vermiştir. Bu plân, yalnızca, devrimin itici güçlerini doğru olarak hesaba katmakla dikkate değer değil, aynı zamanda proletarya diktatoryası fikri çekirdeğini de içinde saklamaktaydı. Çünkü bu plân, daha sonra gelen Rusya'daki devrimin yüksek aşamasını dahice önceden gördü ve ona geçişi kolaylaştırdı.

Şubat 1917'ye dek devrimin gelişmesi, bu stratejik plânın doğruluğunu tümünden onayladı.

İkinci tarihsel dönem ve Rusya'da Proletarya diktatoryası mücadelesi

İkinci dönem, şubat 1917 devrimi ile Çarlık yıkıldıktan sonra emperyalist savaş kapitalizmin ölümcül hastalığını bütün çıplaklığıyla ortaya koyduğunda, libe-

ral burjuvazi ülkenin fiili idaresini biçimsel iktidarın (Geçici hükümet) dayanmasında yetinmek üzere eline almaya zorladığında, işçi ve asker temsilcileri Sovyetlerinin fiili iktidarı ele alıp, ama gerekli şekilde kullanmak için ne bir tecrübeleri olduğu ne de bunu istedikleri zamanda, askerlerin cephe ve işçilerle köylülerin cephe ardında savaşın yükü ve ekonomik yıkım altında inlediklerinde, «ikili iktidar» ile «ilişki komisyonu» (*) rejiminin iç çelişkiler yüzünden yıkıldığı, ne savaşa ne de barışa yeterli olduğu, «çıkılmaz sokakta bir çıkış yolu» bulmamakla kalmayıp, aynı zamanda durumu daha da karmaşık ettiğinde başladı. Bu dönem, 1917 Ekim Devrimi ile sona erdi.

Bu sürede Sovyetler içinde iki bulunuyordu: Menşeviklerle sosyal devrimcilerin plânı ve Bolşeviklerin plânı.

İlk zamanlar Sovyetlerle geçici hükümet, devrimle karşı devrim arasında bir oraya bir buraya gidip gelen menşeviklerle sosyal devrimcilerin stratejisi, en son şeklini Demokratik Danışma'nın açılışı sırasında aldı (Eylül 1917). Bu, Sovyetleri giderek, ama ısrarla iktidardan uzaklaştırmak ve ülkede tüm iktidarı gelecekteki bir burjuva meclisi örneği olan «Ön Meclis» in elinde toplamak üzere hazırlanmıştı. Savaş ve barış sorunları, tarım sorunu, işçi sorunu ve ulusal sorun, Kurucu Meclis'in toplanmasına erteledi ki, bu toplanma da o zamanlar belirsiz bir zamana atıldı. «Bütün iktidar Kurucu Meclis'e» diye biçimlendirdiler stratejik plânlarını sosyal devrimcilerle menşevikler. Bu, bir burjuva diktatoryası hazırlığı plânydı; iki dirhem bir çekirdek, «gerçekten demokratik» bir diktatorya, ama yine de bir burjuva diktatoryası.

Bolşevik stratejisi (Bak: Lenin Yoldaş'tan (Şu Anki Devrimde Proletaryanın Ödevleri Üzerine), ana vuruşunu, burjuva iktidarının proletaryayla yoksul köylülüğün ittifak etmiş güçleri yoluyla saf dışı edilmesi ve proletarya diktatoryasının Sovyet Cumhuriyetleri biçiminde örgütlenmesi çizgisi üzerinde plânlamıştı. Emperyalizmden kopma, bir zamanların Rus İmparatorluğu'nun boyundurluk altındaki uluslarının kurtuluşu, toprak ağalarının ve kapitalistlerin mallarının kamulaştırılması, sosyal ekonominin

örgütlenmesi için koşulların hazırlanması, bu aşamada Bolşeviklerin stratejik plânlarının unsurlarıydı. O zamanlar Bolşevikler, stratejik plânlarını «Bütün iktidar Sovyetlere» diye biçimlendirdiler. Bu plân, yalnız, Rusya'da yeni, proleter devriminin itici güçlerini doğru olarak hesaba kattığından dolayı önemli değil, aynı zamanda, batıdaki devrimci hareketin doğumunu kolaylaştırıp hızlandırdığından dolayı da önemlidir.

Ekim ihtilâline değinki olayların gelişmesi, bu stratejik plânın doğruluğunu tümünden onayladı.

(*) İlişki komisyonu, Petrograd işçi ve asker temsilcileri Sovyetlerinin menşevik ve sosyal devrimcilerden kurulu yürütüm kurulu tarafından 7. mart 1917'de geçici hükümetin çalışmalarını «denetlemek» üzere kuruldu ve bu komisyona Çeide, Steklov, Suhanov, Filippovski, Skobelev ve daha sonra Çernov ve Zereteli seçildiler. J.S.

Üçüncü tarihsel dönem ve Avrupa'da proleter devrimi mücadelesi

Üçüncü dönem, ekim ihtilâliyle batının her iki emperyalist grubunun ölüm kalım savaşı doruğuna ulaştığında, batıda açıkça devrimci çevreler olgunlaşmış ortaya çıktığında, Rusya'da iflâs etmiş ve zıtlıklar içinde boğulmuş burjuvazi proleter devriminin darbeleri altında yıkıldığında, muzaffer proleter devrimi emperyalizmle çatışması ve savaktan ayrılması can düşmanlarını batının emperyalist koalisyonu kılığında üstüne geçtiğinde, yeni hükümetin, Sovyet hükümetinin barış, toprak ağalarının topraklarına el konması, kapitalistlerin mülksüzleştirilmesi ve ezilen halkların kurtuluşu yolundaki eylemleri devrime bütün dünyanın milyonlarca emekçisinin güvenini getirdiğinde başladı. Bu, uluslararası ölçüde bir dönemdi. Çünkü ilk kez sermayenin uluslararası cephesi kırılmıştı, ilk kez eylemde kapitalizmin devrilmesi günün konusu olmuştu. İşte bunun için Ekim Devrimi ulusal bir güçten, bir Rus gücünden uluslararası bir güç olma durumuna yükseldi ve işte bunun için Rus işçileri, uluslararası proletaryanın, geri (Devamı 16. sayfada)

Stratejik plan

(11. sayfadan devam)

kinin kendi toprakları üzerindeki kalmış bir bölüğüken, azimli mücadelesiyle Batının işçilerini ve Doğu'nun sömürülen ülkelerini uyandıran öncü müfrezesi oldu. Bu dönem, gelişmesini daha tamamlamadı. Çünkü o, henüz daha uluslararası ölçüde gelişmedi. Ama içeriği ve genel yönü artık yeterince gün ışığına çıktı.

O zamanlar Rusya'daki siyasal çevrelerde iki stratejik plân birbirleriyle kavgada bulunuyordu. Menşeviklerle sosyal devrimcilerin etken bölümlerini kendi örgütlerine çekmiş olan karşı devrimcilerin plânı ve Bolşeviklerin plânı.

Karşı devrimcilerle etken sosyal devrimciler ve menşevikler, plânlarını bütün hoşnut olmayan unsurları bir kampta toplamak üzere hazırladılar. Bunlar, cephe gerisindeki ve cephedeki subaylar heyeti, sınır bölgelerindeki bujuva milliyetçi hükümetler devrim tarafından mülksüzleştirilen kapitalist ve toprak ağaları, işçilerimize karışmaya hazırlanan itilâf devletlerinin ajanları vb. idi. Bunlar, ayaklanmalar ya da Sovyet Hükümetinin iç işlerine karışmak yoluyla onu devirmek ve Rusya'da kapitalist rejimi yeniden kurmak yolunu izliyorlardı.

Buna karşılık Bolşevikler, plânlarını Rusya'da proleterya diktatoryasının iç sağlamlığı ve Rusya proleterlerinin çabalarının Avrupa proleterlerinin ve Doğu'nun ezilen halklarının çabalarıyla birleşmesi yoluyla proleter devriminin etki alanının dünya emperyalizmine karşı bütün dünyaya yayılması üzerine hazırlanmıştı. Bu stratejik plânın olağanüstü dikkate değer sıhhatli ve tam bir formüle edilişi, yoldaş Lenin'in «Proleter Devrimi ve Dönek Ka-utsky» yazısında verilmiştir: «Bir ülkede devrimin gelişmesi, desteklenmesi ve yayılması için ne mümkünse, azami derecede yapılmalıdır». Bu stratejik plânın değeri, yalnızca, onun dünya devriminin itici gücü olarak hesaba katılmasından değil, aynı zamanda onun, Sovyet Rusya'nın bütün devrimci hareketi için dikkati çeken ana nokta, Batı'nın ışığına pek geç çıkan süreci önceden görmüş ve onu kolaylaştırmış olduğudur.

Tüm dünyadaki devrimin gelişmesi ve Rusya'daki beş yıllık Sovyet iktidarı, bu stratejik plânın doğruluğunu tümünden onayladı. Sovyet iktidarı ve uluslararası proleter örgütü, dünya proleteryanının siyasî mücadelesinin en önemli silâhı olduğu hâlde, bir kaç kez Sovyet iktidarını yıka yolunu arayan karşı devrimciler, sosyalist devrimciler ve menşeviklerin şimdi mülteci durumuna düşmeleri gerçeği, açık olarak Bolşeviklerin stratejik plânlarının doğruluğunu göstermektedir.

Pravda, sayı: 56, 14 Mart 1923
J. Stalin. Bütün eserleri 5.

Faşist saldırganlar bir teğmeni vurdular

Son günlerde emperyalizmin ter-
tipli, yaygın, işini kısa zamanda bi-
tirmek isteyen bir saldırıya geçtiği
açıktır. Nato Bakanlar Konseyi top-
lantısında alınan «işçi ve gençlik ha-
reketleri zararlı olmaktadır; en kı-
sa zamanda bastırılmaları gerekir»
kararının memleketimizde uygulan-
ması Pazartesi günü bir askerî dok-
torun öldürülmesine dek varmıştır.

Saldırısını, silâhlendirdiği ve be-
yinlerini yıkadığı faşist militanlarla,
özellikle Ankara'da devrimci genç-
liğe yönelen emperyalizm bu yolda
karşısına çıkan kim olduğuna bak-
madan, askerî tıp öğrencisi doktor
asteğmen Necdet Güçlü'yü de Tay-
lar'ın, Mehmet'in, Battal'ın, Ve-
dat'ın yanına göndererek bizi sindir-
mek istemektedir. Son günlerde Site
Öğrenci Yurdunun basılıp devrimci
kardeşlerin dövülmesi, Hacettepe ü-
niversitesinin basılıp Necdet Güçlü-
nün şehit edilmesi, Hukuk ve Dil-
Tarih-Coğrafya fakültelerinin ka-
panması, Fransa'da işçilerin 24 saat
lik genel grevle cevap vermeğe ha-
zırlandıkları genel emperyalist sal-
dırının yurdumuzda su yüzüne çıkan
belirtileridir.

Öte yandan, hâkim ve işbirlikçi
sınıfın devleti polis kuvvetleriyle de,
bir an için bırakmış gözüktüğü res-
mî faşist-baskıya birkaç haftadır
girdiği çıkmazdan kurtulmak kay-
gısıyla tekrar sarılmıştır. Devrimci-
lerin teker teker sudan bahanelerle
tutuklanması, mahkemeye çıkarılma-
dan hapishanelerde bekletilmesi; son
olarak Pazartesi günü Taksim anı-
tında 31 Mart'ta irtica'nın kurbanı
olmuş şehitlerimize yapılacak bir
saygı duruşunu «izinsiz yürüyüş ter-
tiplene»le suçlayan Sükan'ın top-
lum polisinin 13 arkadaşımızı gaddar
ca döverek halkın yuhalamasına al-
dırmadan hapsetmesiyle ifadesini
bulmuştur.

İktidar, bir yandan sağcı ve ge-
rici, faşist ve irtica kuvvetlerini silâ-
hlendirenken, bir yandan da poli-
siyle devrimcileri susturmak iste-
mektedir. Türk parasının değerinin
gittikçe düşmesi, ithalât - ihracat
açığının gitgide artması, son aylar-
da ortaya konulmuş çeşitli grev ve
boykotlar ve şu sırada pekçok fabri-
ka işgallerinin işbirlikçileri zor du-
rumda bırakması emperyalizmi ve
siyasî temsilcilerinden en güçlüsü
Adalet Partisini çıkmaza sokmuştur.

Bu çıkmazdan devrimcileri tutuk-
layarak kurtulma çabası ümitsiz bir
çabadır. Olaylar üzerine Ecevit ta-
afından verilen demec, son yıllar-
daki çizgisinden hayli ilerde görün-
mektedir. Ancak böyle demeclerin
ciddi karşılanabilmesi için devam-
lılığı ve pratikle olan ilişkisi gözö-
nünde tutulacaktır.

Lenin'in takma adları

rının çoğunu Lenin, illegal eser-
lerini imzalamak için kullanmıştır.

İlk yazı takma adı «K. Tulin»,
1895 te çıkmıştı. Bu Lenin'in le-
gal olarak yayınlanan «Ekonomik
Gelişmemizin Nitelikleri Üzerine
Materyaller» adlı koleksiyonunun
altında bulunan imzaydı. Yayın-
lanır yayınlanmaz koleksiyona el
konmuş ve yakılmıştı.

Lenin'in legal ve illegal olarak
yayınlanan sonraki makale ve
eserleri hangi takma ad altında
yayınlanırsa yayınlansın, çarçı
otorokrasiye aynı ezici darbeleri
indirmektedir.

«Lenin» takma adı, bunların en
popüleri ve önemlisiydi. Mutazzam
sayıda makale, kitap ve döküma-
nı imzalamakta kullanılmıştı. Pro-
letaryanın önderinin bu adı gir-
miştir dünya tarihine.

1901 Aralık ayında çıkan Zar-
ya (Şafak) adı Makrsist dergi-anlamına gelecektir.

nin 2. ve 3. sayıları ilk kez kulla-
nılan «Lenin» takma adını içere-
mekteydiler. Makalenin başlığı
«Tarım Sorunu Üzerinde Eleştiri-
ciler (İlk Makaleler)» idi. 1902 de
aynı takma ad, ünlü kitabı «Ne
Yapmalı?» da kullanıldı.

Lenin'in bu adı o sıralar niye
seçtiği bilinmiyor. Karısı Nedieja
Krupskaya'ya bakılırsa bu seçme
rasgele olmuştur.

Yazımızı bitirirken Lenin'in tak-
ma adlarını saptamının önemi ko-
nusunda bir iki kelime söyleyelim.

Bir yazının yazarını saptamak
gibi güç bir işte Lenin'in takma
adları konusundaki bilgimiz, önce-
leri bilinmeyen ya da anonim di-
ye kabul edilen makale ve belge-
leri bulmamıza yardım etmekte-
dir. Bu ise, Lenin'in yazın mirası-
na yeni yeni sayfalar eklemek
gelecektir.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

(Basın 60324)

Proleter devrimcileri güçbirliği yolunda çalışılmasını istediler

Türkiye Devrimci Gençlik
Federasyonu Merkez Yürütme
Kuruluna

ANKARA

İçinde bulunduğumuz dönemde bütün ileri ve demokratik güçlerin dağınıklık içinde bulunduğunu görüyoruz. Halkımızın millî demokratik devrim mücadelesinin güçlenmesi, geniş işçi ve köylü yığınlarının devrimci saflara kazanılması ve 27 Mayıs Anayasasında yer alan sınırlı demokratik imkânların geliştirilmesi için illeri unsurları harekete geçirmek görevimiz vardır. Mücadelemiz, çeşitli örgütler, gruplar ve hattâ kişilerle yaptığımız ortak çalışmalar içinde güçlenecektir. Millî demokratik devrimi başaracak olan ve işçi - köylü ittifakı temelini oturan devrimci cephenin gerçekleşmesi yolundaki çalışmalarımızda, toplumumuzdaki bütün ileri unsurlarla güçbirliği yapmalı ve onları devrimci yönde ilerletmeliyiz. Bugün toplumumuzda ilerici ve demokratik eğilimler taşıyan bir çok unsur, başıboş ve tutarsız bir görünüm içindedir. Önderlik, müttefiklerimizi ve toplumun bütün ileri birikimini harekete geçirmek ve değerlendirmek demektir. Güçbirliği çalışmalarında, müttefiklerimizi daha tutarlı bir çizgiye getirebiliriz ve demokratik ittifaklarla emperyalızmin basıklarını da boşa çıkarabiliriz.

Devrimci güçbirliği, mücadelemi-

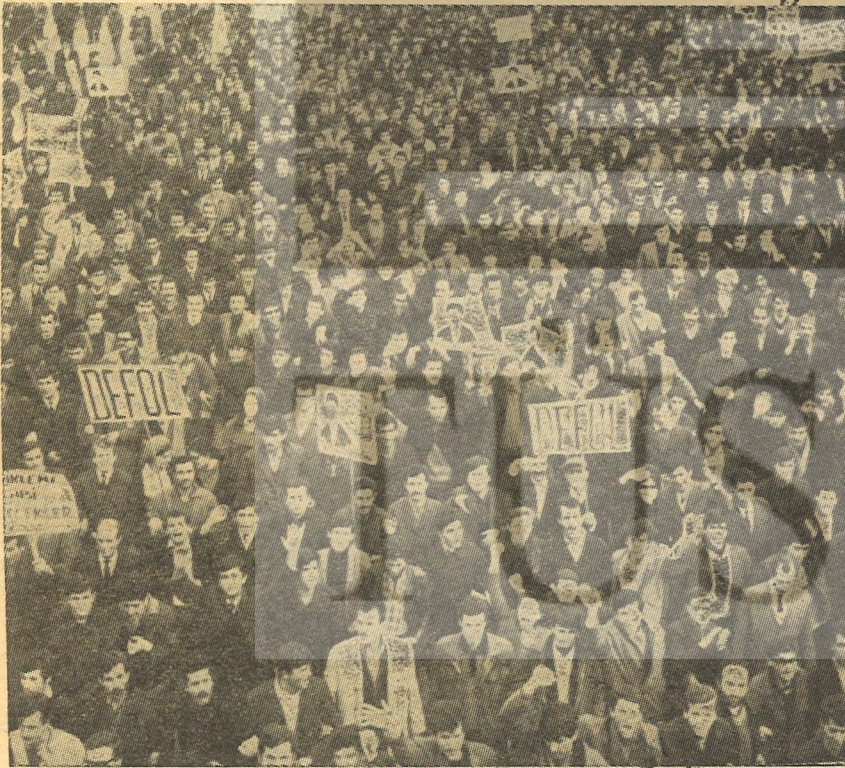
zin güçlü bir silâhdır. Oportünizmle en şiddetli mücadele bu mesele etrafında verilmiştir. Daha sonra güçbirliği hareketi dağıldıysa, bu, sosyalistlerin güçbirliği çalışmalarındaki görevlerini hakkıyla yapmalarını dolayısıyla.

TDGF üyeleri olarak, örgütümüzün Merkez Yürütme Kuruluna, toplumumuzdaki bütün demokratik eğilimler taşıyan unsurları en geniş bir şekilde devrimci hedefler etrafında toplamak için teşebbüse geçmesini öneriyoruz. Ve bu öneriyi yaparken, her türlü dar küçük burjuva rekabetinin, çekişmelerinin üzerinde kalmanın önemine işaret etmek istiyoruz. Biz, her unsurun en ufak olumlu yanını değerlendirmek ve söz gelişi «mercimeğin yağını çıkararak» devrimci mücadelemizi ilerletmek durumundayız.

Devrimci güçbirliği yönünde girişilecek çalışmada verilecek görevleri yerine getirmeye hazırız.

Devrimci Saygılarımızla
Oral Çalışlar GÜN Zileli
T.Y.K. Üyesi G.Y.K. Üyesi
Aktan İnce Atıl Ant
T.Y.K. Üyesi ve G.Y.K. Üyesi ve
B.Y.Y.O. FK Bşk. Hukuk F. FK
Başkanı

Ali Mercan
T.Y.K. Üyesi ve
T.Y.Y. FK Başkanı
Lâtif Güvercin
G.Y.K. Üyesi

Proleter devrimci mücadelemizin
haftalık organı

Türkiye Halkının kurtuluşu için

Türk Solu

Yeniden örgütlenerek, yeni bir biçim
ve muhteva ile yakında çıkıyor

- Türkiye halkının kurtuluşu için TÜRK SOLU ile bağ kur
- Türkiye halkının kurtuluşu için TÜRK SOLU'nun abone kampanyasına katıl
- Türkiye halkının kurtuluşu için TÜRK SOLU'na haber ve yazı gönder
- Türkiye halkının kurtuluşu için TÜRK SOLU ile mektuplaş

Adres: Klodfarer Cad. 6/6. Cağaloğlu — İstanbul — Tel: 27 39 61
Dikkat: Türk Solu aboneleri, abone sürelerinin bitimine kadar Türkiye halkının kurtuluşu için TÜRK SOLU'nun da abonesi sayılacaktır.

cağı bir yönetmenlikle saptanır.

Madde 26 — Birliğin gelir kaynakları: a) Üyelerden alınacak en az ayda bir lira, en çok 10 liraya kadar aidat; b) Bağışlar; c) Diğer gelirler, eğlenceler, piyangolar ve diğerlerinden müteşekkildir.

Madde 27 — Kongrelerce seçilecek Kurulların üye sayısı şöyledir: M. Y.K. 8 asil 2 yedek; İİ 7 asil 2 yedek; İlçe 5 asil 2 yedek.

Madde 28 — Her üye Tüzüğe ve üst kurul kararlarına uymak zorundadır, her Kurul aynı şartla bağımlıdır.

Madde 29 — Derneğin tutacağı defterler şunlardır: a) Üye kayıt defteri; b) Karar defteri; c) Gelen giden evrak defteri; d) Gelir gider defteri.

Madde 30 — Merkez ve şubeleri Yönetim Kurulları idare eder, her kademe temsil yetkisi Başkan ve sekretere aittir. Ancak bu temsil derneğin amacına, Kongre kararlarına, M.Y.K. kararlarına ve Şube Yönetim Kurulu kararlarına aykırı olamaz.

Madde 31 — Kongre üyeleri mektupla kongreye davet edilir, Kongre kararları genelgelerle üyelere duyurulur.

Madde 32 — Tüzükte bulunmayan hususlar Cemiyetler Kanunu ve diğer kanunların hükümlerine göre

uygulanır.

Madde 33 — Kurucular aşağıdaki listede belirtilmiş bulunmaktadır: İsmet Oran, Sefer, 1339, Kavala Ekrem Şıkak, Yaşar, 1932, İstanbul. Muammer, Murat 1930, İzmir. Metin, Seyit, 1935, İstanbul.

Kâmil Mehmet, 1931, İstanbul. Halil, Ahmet, 1928, İst. Muharrem, Hüseyin 1337, İst. İhsan, Süleyman, 1932, İst.

İsmet Oran - T.C. - Kundura işçisi - Kasımpaşa, Ufakköprü S. No. 56.

Ekrem Şıkak - T.C. - Dokuma işçisi - Ortaköy, Aydın Sokak, No. 33.

Muammer Öztuksavul - T.C. - Kundura işçisi - Kasımpaşa, Büyükyokuş No. 36.

Metin Atılal - T.C. - Tütün işçisi - Ortaköy, Kabalak Sok. No. 22.

Kâmil Kalambağlı - T.C. - Kundura işçisi - Tepebaşı, Çamadan Sok. No. 8.

Halil Çalışır - T.C. - Mobilya işçisi - Ortaköy, Gürcükızı Sok. No. 45/3.

Muharrem Beşgin - T.C. - Tütün işçisi - Kasımpaşa, Ahmet Ef. Camii S. No. 29.

İhsan Memeoğlu - T.C. - Tor-na işçisi - Ortaköy, Bulgurcu Sok. No. 35.

Emperyalizme Karşı Dünya Halkları

Dünya halklarının emperyalizme karşı kazandıkları şanlı zaferle dolu 1960-70 dönemi son bulup, dünya halkları yeni bir devrimci atılma kavuşurken, emperyalizm de dünyanın dört bir köşesinde yediği darbeleri hazmetme çabası içindeydi. Keskinleşen gelişilerin itişisi ile güçlenen devrimci mücadeleye karşı emperyalizmin tek yapabileceği, her zamanki gibi, bazı kuklaları kullanmak olurdu. Nitekim emperyalizm bu eski oyununa yine başvurmuştur.

Finlandiya'da açılan sandıklar, emperyalizm yardakçılarını iktidara getirirken, Kamboçya'daki sağ darbe, gerici Tayland ve Malezya arasında kurtuluş savaşçılarına karşı imzalanan ittifak, Hindistan'ın bazı eyaletlerinde iktidarda bulunan milli cephe hükümetlerine karşı girişilen iç komplolar, can çekişmekte olan emperyalizmin kendi mezar kazıcılarına (dünya halklarına) karşı kolayca teslim olmayacağını göz termektedir.

Geçen yılın Eylül ayında bir kansız darbe ile Libya'da yönetimi ele geçiren Muammer el Kaddafi de bu gerçeği kavramıştır: «Emperyalizme karşı giriştiğimiz bu mücadelenin tehlikelerini halkımız iyi kavramalıdır. İlk önce emperyalistlerin Libya'daki işlerini ülkemizden attık. Şimdi sıra petrol şirketlerindedir. Kanımızı emen bu emperyalist şirketlere karşı girişeceğimiz mücadele bir hayli güç şartlar altında geçebilir. Bunun için halkımız tehlikeleri bilmeli ve buna karşı hazırlıklı olmalıdır.»

Gerçekten de emperyalizm ortaya çıktığı günden bu yana sömürmek istediği bütün ülkelerde satılık üç beş adam bulabilmiştir. Bir sandalye karşılığı ülkeyi satma geleneğinin Aptülhamitten bu yana bir çok örneğini gören Türkiye'nin devrimci halkı da emperyalizmin komplolarına karşı hazırlıklı olmalıdır.

Emperyalizm bu son mücadelede geçici bazı mevziler kazanabilir ama son zafer daima halklarındır. Örneğin, bir Kamboçya'da Lon Nol adındaki bir satılmış eli ile iktidarı ele alabilir, ilk iş olarak Kamboçya ordusunu Kamboçya'da bulunan Vietnamlı milli kurtuluşçulara saldırtabilir, ama hakkettiği cevabı tez zamanda Kamboçya halkından alır.

Bugün Kamboçya halkı elinde bayrak zaferden zafere koşmaktadır. Bütün millici sınıfları bir araya getiren Milli Cephe'ye bağlı birlikler gerici kuklaların uşaklarını bozgunundan bozguna uğratmaktadır. Emperyalist basının ve onun bütün dünyaya yayılmış işbirlikçileri ne kadar bu birliklerin Kamboçyalı olmayıp, «Kuzey Vietnamlı ve Vietkong» olduklarını yaymağa çalışırsa çalışsın, dünya halkları gerçeği tez zamanda öğrenmiştir. Kamboçya'da gericiilere karşı çarpışanlar, şu veya bu ülkenin halk savaşçıları değil, bizzat Kamboçyalı Halk Savaşçılarıdır. Tabii ki, bütün dünya halklarının devrimci dayanışması gereğince bu güçler diğer devrimci devlet ve halklardan yardım almaktadırlar. Ancak gerçek devrimi başarmak için öncelikle kendi özgüçlerine güvenmektedirler.

Laos'a gelince, emperyalizm her ne kadar sözde «tarafsızları» yanına çekebilmişse de, bu, Laos'ta devam eden halk savaşı üzerinde hiç bir etki yapmamıştır. Sonuç yine aynıdır, ne CIA'nin adamı Vang Pao'nun paralı Meo'ları, ne Laos'u cehenneme çevirme tutkusundaki Amerikan B-52 bombardıman uçakları Laos halkının devrimci mücadele azmini yene-memiş, bunun karşısında gerilemeğe mecbur kalmıştır.

Bütün Güney Doğu Asya'da durum aynıdır. Her yerde emperyalizm gerilemekte ve her yerde mücadele en geniş saflar halinde yayılmakta ve gelişmektedir. Malezya ve Tayland'daki gericiilere karşı verilen mücadele uşakların ruhuna korku salmıştır. Amerikan ve İngiliz emperyalizmlerinin etkisi altında birbirleri ile

milli kurtuluşçulara karşı ittifaklar imzalayan köpek ruhlu yöneticiler, bu çabalarında bir sonuç alamamanın yarattığı yılgınlık içindedirler.

Birmanya'da halk savaşı ise çok geniş boyutlara ulaşmıştır. Gerici Ne Vin kılığı korkular içinde halk savaşının durdurulması için Sovyetler Birliğine başvur-maktadır.

Hindistan'da Mazumder önderliğindeki Hint proletaryasının ve köylülerinin ittifakı, bu 600 milyonluk insan denizi üzerine kurtuluşun ışıklarını salmakta ve onlara gerçekten insanca yaşamının yolunu göstermektedir. Sosyal demokratlar ve sosyal demokrat olmaya çabalayan İndra Gandi'nin hükümeti, bir bozkır yangını gibi bütün Hindistan'ı saran bu fırtınayı yatıştırabilmek için ne kadar toprak reformu uygulanacağı vaatlerinde bulunursa bulunsun, ne kadar demokrat eğilimli tanınan cumhurbaşkanı Giri eliyle baskı tedbirleri uygulattırsa uygulatsın, her davranışın altında bir panik havası hissedilmektedir.

Pakistan'da sözde idari bölümlenmeye karşı tepki olarak başlayan mücadele kısa zamanda düzene karşı bir tepki haline almıştır. Önce Batı Pakistan'ın kuzey eyaletlerinde başlayan ayaklanma kısa zamanda diğer bölgelere de sıçramıştır. Yahya Han gelişen hareket karşısında bir bocalama halindedir.

Orta Doğu'daki çatışmada ise Arap halkları bilinçlenip, sislerin arasından gerçek düşmanı ezmeğe başladıkça, nihai amaçlarına

biraz daha yaklaşmaktadırlar. Çatışmada ideolojik, politik ve örgütsel öncülük proletaryanın eline geçtikçe halk savaşı niteliğine bürünen Orta Doğu savaşında İsrail ne kadar sivil halka saldırırsa, ne kadar masum insan öldürse yine de bu gelişimi durduramayacaktır. Ayrıca Arap halklarını bölme çabasında olan gericiiler de bu amaçlarına ulaşamayacaklardır. Dünya halklarının emperyalizme karşı verdikleri mücadelenin önemli bir kısmını meydana getiren Orta Doğu savaşı er veya geç Arap halklarının emperyalizme, onun ileri karakolu İsrail'e, onu el altından destekleyen gerici Arap rejimlerine emperyalizmle ilk fırsatta uzlaşma çabasında olanlara karşı zaferle ve bütün insanların bir arada özgür ve bağımsız bir biçimde yaşayacakları, laik, demokratik Filistin devletinin kurulması ile son bulacaktır.

Afrika'da, Latin Amerika'da, Asya'nın diğer bütün bölgelerinde dünya halkları nihai zaferle doğru yaklaşmaktadır. Kendi iç gelişmelerini milletlerarası şirketler kurarak, kendi aralarında yatırımlar yaparak gidermeğe çalışan emperyalizm, buna rağmen kendi iç karışıklıkları karşısında ne kadar aciz olduğunu ortaya koymaktadırlar.

Yine de, bir hayvanın en tehlikeli olduğu an can çektiği andır. Emperyalizm ve onun işbirlikçileri sona ermek üzere olan bir dönemin, yıkılmakta olan bir düzenin temsilcisidirler. Yine de biz bütün gücümüzle onu doğal kaderine doğru itmeliyiz. Dünya halklarının devrimci mücadelesi, emperyalizmin mezar kazıcısıdır. Bunun bilincinde olarak emperyalizme karşı bütün güçleri bir araya toplayan cepheler halinde düşmanın üzerine yılmaksızın gitmeli ve uzun bir mücadeleden sonra da olsa onu altıtmeliyiz.

İşçi ve köylülerin önderliğindeki milli cepheler, her yerde emperyalizmi yıkacak ve insanlara tek kurtuluş olan halk iktidarını getirecektir.

Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçileri!

Yaşasın dünya halklarının devrimci mücadelesi!

Yaşasın dünya halklarının savaşının zaferi!

Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi Görüşlerini Açıklıyor

Demokratik Cephe devrimci bir örgüt olup Marksist — Leninist teoriye dayanmaktadır. 1967 yılı ekim ayında kurulan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin belkemiğini teşkil eden Kavmiyyün - El - Arab hareketi içinde gelişen Marksist — Leninist kanat tarafından kurulmuştur. Kavmiyyün Al - Arab hareketi 1953 — 54 yıllarında bir çok Arab ülkelerinde küçük burjuva unsurları da kapsayan bir millî örgüt olarak doğmuştur. Bu hareket 1950 - 60 yılları arasında sağ burjuvazinin etkisi ve kontrolü altında kalmıştır. Ancak daha sonraları ilerici kanadın tesiriyle Nâsır'cılığa çok yakın bir ideolojiye dönüştürülmüştür. Bu hareketi kuran ve kontrolü altında tutan sağcıları uzaklaştırmak için ilerici ideolojik mücadeleye girişmişlerdir. Bu mücadele 1966 yılında ilerici kanadın hareketteki bütün kilit noktalarını ele geçirmesiyle sonuçlanmış ve hareketin marksist-Leninist çizgiye doğru itmeye başlamıştır.

1967 Haziran yenilgisinden sonraki ideolojik tartışmalar zinciri sonunda hareketin birliği imkânsız bir hâle geldiğinde ve buna kesin kanaat getirdiğimizden 10 Şubat 1969'da Kavmiyyün El - Arab hareketinden ayrılarak 21 Şubat 1969 tarihinde Demokratik Cephe'yi kurduk. Demokratik Cephe kurulduğu günden bu yana sol örgütleri yeniden teşkilâtlandırmayı ve tek o cepheye birleştirmeyi öngörerek, millî kurtuluşun gerçekleştirilmesinde silâhlı mücadelenin tek yol olduğuna gerçekten inanan tüm devrimcilerin aynı safta toplanmalarını belirterek bütün kapılarımızın da açık olduğunu ilân etmiştir. Nitekim 1969 mayıs ayında yapılan iki kongre sonucunda toplu bir karar alınarak «DEVİRİMCİ SOL GURUBU» ile «FİLİSTİN HALK KURTULUŞ ÖRGÜTÜ» Demokratik Cephe'ye katılmışlardır.

CEPHE PROGRAMI :

Demokratik Cephe'nin ideolojik programı marksist — leninist teoriye dayanmaktadır. Çünkü bu teori Asya — Afrika ve Lâtin Amerika'nın gelişmemiş ülkelerindeki millî kurtuluş ve demokratik devrimi gerçekleştirebilen yegâne teoridir. Devrimin ana hedeflerinin gerçekleştirilmesinde, millî kurtuluşu savasına katılmak için sosyal sınıfları harekete geçirebilen yegâne teori olduğunu

gelişmemiş, ülkelerdeki millî kurtuluş hareketlerinin deneyleri ispat etmiştir. Çin Halk Cumhuriyeti, Küba, Kore, Vietnam söylediklerimizi doğrulayan kesin örneklerdir. Buna karşılık burjuva ideolojisinden ilham alarak hareket eden bazı deneylerin neticede başarısızlığa uğrayarak emperyalistlerin, ve işbirlikçilerinin oyununa gelerek avuçlarına düştüklerini görüyoruz. Küçük burjuvazinin deneyleri de daha iyi bir durumda değildir. Nitekim millî kurtuluşu, ekonomik ve siyasi bağımsızlığı, ağır sanayinin kurulması ve tarımın makineleştirilmesi mücadelesini sürdürmek, teki aczini görmüştük. Yine küçük burjuvazinin deneyinin ispat ettiği gibi Amerika'nın liderliğindeki yeni sömürgecilğe gele-meyip korku ve umutsuzlukla onunla uzlaşma yolu tutulmuştur. 1967 haziran savaşında ve sonunda aynen bunlar olmuştur. Küçük burjuva Arap düzenlerinin tepeden tırnağa umutsuzluk ve yenilgiye battıkları ortaya çıkmış ve saldırgan İsrail ile müttefiklerine «Emperyalizm ve Arap gericiliği» karşı mücadeleyi sürdürmekten aciz kalmışlardır.

Bu kadarla kalmayarak, bu küçük burjuva düzenleri, millî demokratik devrim ve millî kurtuluş hareketleri hattâ Filistin halkının kendi çıkarlarına karşı, karşı devrim güçleriyle ilişkiler kurmaya yönelmişlerdir. Aynı zamanda, bu düzenler, 22 Kasım 1967 tarihli Güvenlik Konseyi kararını, emperyalistlerin bilhassa Vietnam'daki güçlerinin dağılık bir durumda olduğu bir sırada kabul etme istidadını göstermişlerdir. Halbuki, onları Orta - Doğu'da yeni bir cepheye çekmekle, güçlerini yıpratıp muhakkak bir yenilgiye uğratacağı. Fakat ha ziran savaşına öncülük eden küçük burjuva düzenleri, özellikleri mevkileri ve çeşitli çıkarları dolayısıyla bu bölgeyi yeni bir Vietnam'a dönüştürecek uzun vadeli bir halk savaşını sürdürmeye muktedir değildir.

İşte demokratik cephenin Marksist - Leninist teoriye dayanan ideolojik programını şu şekilde özetleyebiliriz? Silâhlı mücadele ve bütün sosyal sınıfları harekete geçirmeye yönelmek özellikle işçileri, köylüleri, fakirleri, ücretlileri ve bir çok bölgede dağılık hâlde bulunan göçmenleri, çünkü en kesin devrimci unsurlar bunlar arasında bulun-

maktadır.

Tek kelime ile programımız, sömürgecilğe ve uluslararası gericiliğe karşı sürekli mücadele programıdır. Aynı zamanda demokratik cephe, bir başka yünden de, emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliğinin temsil ettiği karşı devrim güçlerine karşı savaşmak üzere bütün fedai örgütleri arasında ve bütün Arap ülkeleri de geniş ve ilerici bir hareketin bulunması için mücadele etmektedir. İşte bu hedeflerin çerçevesinde, vatani için savaşma ve bunun için silâh taşıma istidadında bulunan herkese bize katılmaları için çağrıda bulunmuş-tuk.

Demokratik cephe örgütü, Filistin toplumu içinde en kesin dönüştürücü tutumları ile ve denemiş devrimci hisleriyle tanınmış olan çevrelerde gelişerek militanlarını, gerek şehirlerde gerekse köylerde bilhassa işçiler, çiftçiler ve göçmenler kesiminden seçmeye dikkat etmektedir. Tabii ki küçük burjuvazinin ilerici unsurlarını da hesaba katmaktadır. Yalnız o ilk üç kesim demokratik cephe örgütünde esas gücü teşkil etmektedir.

DEMOKRATİK CEPHENİN TEMEL TUTUMLARI

İsrail devleti, siyonizm kapitalizmi ve emperyalist hareketin birleşmesi sonucu doğmuştur. Yahudi kapitalizmi, gericilik ve ırkçılık yolunu seçerek, Filistin ülkesini işgal etmek ve yerli halkın çıkarlarına karşı saldırgan ve ırkçı bir devlet kurmak için ırkçılık ve din adına Yahudi proleter yığınlarını diğer dünya Yahudi işçilerinden ayırma yolunu tutmuştur. Demokratik Cephe, Filistin ve İsrail meselesinde demokratik ve ilerici bir çözüm sunmuştur. Bu çözüm İsrail devletinin ortadan kaldırmayı hedef alarak onun yerine, Arap ve Yahudilerden müteşekkil, sosyalist düzen ışığı altında tüm ırkçılık ve sömürü şekillerini kaldıracak ve iki tarafın işçilerinin öncülük edecekleri Demokratik Filistin Halk Devleti kurulacaktır. Dolayısıyla demokratik cephe, bütün hakların garanti altına alınacağı, proletaryanın uluslararası politikası ışığında bütün sovenizm ve ırkçılıktan uzak, bütün vatandaşlar arasında mutlak eşitlik düzeninin hâkim olacağı sosyalist Filistin devletinin kurulması için mücadele etmektedir. Yine demokratik cephe emperya-

lizme, kapitalizme karşı insanın insanı sömürmesi ve horlamasının ortadan kaldırılması ve herkes arasında mutlak bir eşitliğin sağlanması için mücadele etmektedir.

Demokratik Cephe yine inandırmaktadır ki, millî kurtuluşun gerçekleştirilmesi, her şeyden önce Filistin halkının ve onun devrimci öncülerinin ödevidir. Fakat aynı zamanda bunun da farkındayız ki, mücadelemiz, Arap halklarının mücadelesinin ve dünya devrimci hareketinin ayrılmaz bir parçasıdır. Dolayısıyla Filistin halkının kaderi, özellikle Filistin'i çevreleyen bölge ve genellikle diğer dünya şartlarına bağlıdır. Onun için demokratik cephe, siyonizme ve emperyalizme karşı olan dünya güçlerinin yardımıyla, halk savaşını yolunun, Filistin'in kurtuluşu için yegâne yol olduğuna inanmaktadır. Çünkü büyük fedakârlıkları gerektiren uzun ve çetin kurtuluş savaşını, emperyalist düşmana karşı yegâne cevap olup, çağdaş emperyalist siyonist cihazına karşı üstünlüğü sadece o garantilemektedir. Vietnam'da ve Küba'da olup bitenler bu sözlerimizi doğrulamaktadır. Oysa yalnız düzenli ordularla donatılmış Arapların 5 Haziran savaşında saldırgan siyonist güçlerine karşılık veremediklerini görüyoruz. Emperyalizm tarafından silâhlandırılan ve desteklenen siyonist ordusunun düzenli Arap ordularına üstünlüğü karşısında Arap orduları sebat gösteremeyerek utanç verici yenilgiye karşılaşmışlardır.

Filistin silâhlı mücadelesinin geliştirilmesi, güçlendirilmesi, Filistin ve Arap ülkeleri için kurtuluş savaşına dönüştürülmesi ancak, halk savaşını kabul edecek ve buna girişmeye kabiliyeti olan ve toplumun tüm imkânlarını ve güçlerini seferber edecek, Orta - Doğu'da yeni bir Vietnam'a doğru uzun bir mücadeleye itilecek olan halk yığınlarını silâhlandırarak, örgütlendirecek ve harekete geçirecek programın uygulanmasına muktedir olan devrimci örgütlerin yaratılabilmesi için, Arap ülkeleri içinde ortamı hazırlayacak bir çok devrimci dönüşümlerin yapılmasına bağlıdır.

Biz savaşmak için savaşmıyoruz. Savaş politikasını uzantısıdır. Dolayısıyla siyasi çözüme karşı değiliz. Yalnız, Filistin hal-

(15. sayfadan devam)

Şüphesiz ki böyle bir durum, yalnız İsrail emperyalizmiyle değil, aynı zamanda, başta Ürdün'deki gerici düzenle ve bazı Arap rejimleriyle de hesaplaşmak için hazırlıklı olmamızı zorunlu kılmaktadır. Bu durum sonucunda Filistin - Arap direnme hareketinin görevleri birini tercihi mümkün olmadığı iki cephede mücadelede girişmesini gerektirmektedir. Yani, bir yandan İsrail cephesinde, öte yandan İsrail ile uzlaşmak için SİYASİ ÇÖZÜM ARAYAN Arap düzenleri cephe-hakları konusunda tartışma kabul etmiyoruz ve saldırıya uğrayan Filistin halkına karşı sunulan bu çesitten bir siyasi çözümü red ederiz. İsrail'i tanıyan yahut güvenli sınırlar içinde İsrail'in tanınması ve bu bölgedeki milli kurtuluş hareketinin tasfiyesi amacını güden teşebbüsler vardır. Bu amaçlar, Haziran'daki emperyalizm ve soyonizm saldırısının gerisinde gizlenmektedir. Güvenlik Konseyi kararı bizce Filistin meselesini tasfiye etme hedefini gütmektedir. Onu emperyalizm, si-

yonizm ve Arap gericiliğine armağan sayarak biz, Filistin'de ve Arap ülkelerindeki namuslu ve ilerici tüm güçler, bu kararı reddetmekteyiz. Barış maskesine rağmen bu karar, Haziran 1967 savaşındaki Arap düzenlerinin karşılaştığı yenilginin devam ettirilmesi için bir bedel teşkil etmektedir.

Şu anda bir kısım Arap ülkeleri ile dünyanın bazı parçalarında durumu tahlil ettiğimizde Filistin direnmesini durdurmak amacıyla emperyalizm ve siyonizmle uzlaşma siyasi çözümleri destekleyen eğilimleri müşahade edebiliriz. Zira, siyasi çözüm olarak getirilen planda amaç Filistin direnmesinin tasfiyesidir. Demokratik Halk Cephesi uzlaşıcı çözümlerin tümünü reddeder. Güvenlik Konseyinin kararının karşısına çıkar, durum ne olursa olsun mücadelemizi sürdürüleceğiz, görevlerimizi yarım bırakmayacağız. Ve mücadelenin uzun ve iletin olacağını da bilmekteyiz.

Marksist - Leninist teorinin ışığında ve emperyalizme karşı mü-

cadele eden dünya halklarının devrimci dayanışmasının zorunluluğu hakkındaki tutumlarımızdan hareket ederek Filistin Kurtuluş mücadelesinin, Asya, Afrika,, Lâtin Amerika halklarının kurtuluş mücadelesinin ve proleter cihan inkilâbının bir parçası olduğuna müdrikiz. Şunu da bilmekteyiz ki kahraman Vietnam halkının başarısı tüm dünya halklarının kurtuluş mücadelesini ve sosyalizmi güçlendirecektir. Dünyanın her hangi bir yerindeki milli kurtuluş mücadelesinin başarısızlığı bizi de etkileyecektir. Devrimci mücadelemizin başarısızlığı da emperyalizmin zaferidir. Emperyalizme karşı evrensel devrimci cephesinin dağınklığı son zamanlarda gerek Asya ve Afrika ve gerekse Lâtin Amerika'daki milli kurtuluş hareketlerinin karşılaştığı duraklamaların ve yenilgilerin doğmasında önemli bir rol oynamıştır. Bu dağınklık, dünya emperyalizmine ve özellikle Amerikan emperyalizmine geri kalmış ülkelerin bazılarında milli kurtuluş mücadelesine ve hattâ sosyalist blokun

bir parçasını teşkil eden bazı ülkelerle karşı savunma durumundan, saldırı durumuna geçme fırsatını vermiştir. Örneğin, Demokratik Vietnam Halk Cumhuriyeti ve Amerikan hükümetinin tertip ve iştirâk ettiği istilâ teşebbüsüne maruz kalan Küba gibi, Biz bu açıdan, demokratik cephe üçüncü dünya kampına yönelen Che Guevera'nın meşhur mektubunun özüne katılırız.

Halkların kurtuluş mücadelesi teoriden pratiğe mutlaka geçimlidir. Enternasyonal ödevimiz olarak tüm imkânlarla, emperyalizme ve siyonizme karşı mücadele eden dünya cephesi desteklenmeli ve evrensel devrimci cephe güçlendirilmelidir.

Emperyalizme karşı dünya devrimci halklarının dayanışması mutlaka kurulmalıdır. Bu dayanışmanın yaratacağı evrensel cephe üç kıtadaki milli kurtuluş mücadelesi yanında sosyalist bloku ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının hareketlerini kapsayan bir cephe olacaktır.

FİLİSTİN DEMOKRATİK HALK KURTULUŞ CEPHESİ.

Devrimci İşçi Birliği Tüzüğü

Madde 1 — Devrimci İşçi Birliği adıyla bir dernek kurulmuştur. Derneğin merkezi İstanbul'dadır. Merkez Yönetim Kurulu kararıyla Türkiye'nin herhangi başka bir şehrine taşınabilir.

Madde 2 — Dernek M.Y.K.ü gerekli gördüğü halde şubeler açabilir.

Madde 3 — Amaç işçilerin yakın ve uzak menfaatlarını sağlamaktır. Bu amacı yerine getirmek üzere başta işçiler olmak üzere halkın menfaatlerinden hareket ederek Anayasasının verdiği ilerici haklarını sonuna kadar kullanır, işçi ve yoksul köylü ittifakını sağlar, işçilerin ekonomik, kültürel ve sosyal yönden gelişerek söz sahibi olması için gerekli ortamın hazırlanmasını başlıca görev sayar, halkımızı sömüren, aldatan her türlü akım ve kuruluşlara karşı mücadele ederek işçileri uyarıp bilinçlendirir ve her alanda onların çıkarlarını savunur, İşçi Birliği mücadelesi içerisinde tüm işçi menfaatleri açısından yanında gördüğü ilerici kuruluşlarla güçbirliğinde bulunur, anti-emperyalist mücadelelerde kendi yerini saptar.

Madde 4 — Derneğin amacı ve Tüzüğünü benimseyen 18 yaşını bitirmiş herkes derneğe üye olabilir.

Madde 5 — Birliğe üye olmak isteyenler iki Birlik üyesinin sahk verdiği bildirir giriş fişini doldurur ve doldurulan fiş şube binasında herkesin görebileceği bir yere asılır, 30 gün içinde adayın üyelğine karşı olan var ise nedenleri ile birlikte yazılı olarak şube başkanlığına bildirir. Şube Yönetim Kurulu 30 gün sonraki ilk toplantısında üyeliği 2/3 çoğunlukla kabul eder. M.Y.K., ilk toplantısında üyeliğin kabulü hakkında kesin kararını verir.

Madde 6 — Aday üye Birliğe üye olduktan sonra yüklediği ödentiği her ay öder. İşsiz kalan üye müstesna nedensiz olarak üç ay aiddat ödemeyen üyeden yazılı olarak ödeme talebinde bulunulur, yine ödemese seçme ve seçilme hakkına sahip olamaz. Birikmiş ödentilerini ödeyince hakları iade edilir.

Madde 7 — Birliğin amacına karşı çıkan, Tüzük ve disipline uymayan üyeler Yönetim Kurullarınca Haysiyet Divanlarına sevk olunur. Haysiyet Divanlarının kararları kesindir, İl Şubesi Yönetim Kurulları salt çoğunlukla M.Y.K. kararı ile Haysiyet Divanlarına sevk olunurlar, şikâyetler yazılı olarak verilir. Haysiyet Divanlarına verilen üyeler karar çıkıncaya kadar Kongrelerde söz ve oy sahibi olur.

Madde 8 — Dernekten ayrılmak her üyenin hakkıdır, istifa üyenin kayıtlı bulunduğu şubeye yazılı olarak bildirilir, kartına işlenilir. İstifa eden üyenin tekrar üyeliğe dönmesi M.Y.K. kararı ile olur.

Madde 9 — İkametgâh değiştiren üye yeni adresini bir ay içinde son kayıtlı bulunduğu şubeye bildirir. Yeni bulunduğu yerde Birliğin şubesi var ise bu şubeye naklolunur. Orada şube yoksa Genel Merkeze aiddatını öder.

Madde 10 — M.Y.K. kararıyla di-

ğer şehirlerde Birliğin şubeleri açılabilir.

Madde 11 — Yönetim Kurulları ihtiyaç gördükleri zaman bürolar kurarlar, bürolar yönetmelikler uyarınca işler.

Madde 12 — Birliğin organları şunlardır: a) Genel Kongre; b) Merkez Yönetim Kurulu (M.Y.K.), c) İl Şube kongreleri; d) İl Yönetim Kurulları; e) İlçe Kongreleri; f) İlçe Yönetim Kurulları; g) Merkez Haysiyet Divanı; h) İl Haysiyet Divanları.

Madde 13 — Merkez Yönetim Kurulu 9 kişidir. Kurucular ilk toplantılarında bu kurulu kendi aralarından seçer. Yönetim Kurulu kendi arasında görev bölümü yapar.

Madde 14 — Kongreler bir yıl içinde mevcut üyelerle yapılır, ayrıca M.Y.K. nun veya üyelerin 1/5'inin yazılı talebi üzerine M.Y.K. tarafından toplantıya çağılır.

Madde 15 — Genel Kongrenin görev ve yetkileri: a) M.Y.K. nu ve Denetçileri ibra etmek; b) M.Y.K. raporunu görüşmek; Denetçi raporu nu incelemek ve karara bağlamak; c) Eski M.Y.K. nun hazırladığı bütçeyi onaylamak; d) M.Y.K. nu, Merkez Haysiyet Divanını ve Merkez Denetçilerini seçmek; e) Gerekirse Tüzükte değişiklik yapmak; f) Rapor ve önerileri karara bağlamak; g) Cemiyetin feshi kararını almak; feshi halinde dernek mallarının amacına en yakın bulunduğu bir kuruluşa bırakmak.

Madde 16 — İl ve ilçe kongreleri kendi kademelerinde yetkileri

dahilinde mümâsil görev ve yetkilerle sahiptir.

Madde 17 — Kongreleri her kademe mümâsil Yönetim Kurulları başkanları açar, yoklama yapar, nisap olduğu görülünce üyeler arasında divan başkanının ve yeterli sayıda kâtiplerin seçimi yapılır.

Madde 18 — Kongrelerde gündem maddeleri tartışılır, üyelerin 1/20'sinin önerdiği maddeler gündeme alınır.

Madde 19 — Merkez Yönetim Kurulu bir Genel Başkan, bir Genel Sekreter ve bir Saymanı ilk toplantısında kendi üyeleri arasından seçer.

Madde 20 — Şubelerde de ilk toplantıda bir Başkan, bir Sekreter ve bir Sayman seçilir.

Madde 21 — M.Y.K. nun görev ve yetkileri Birliğin amacını gerçekleştirmek üzere İl ve İlçelerde Şubeler kurmak ve bu örgütleri yönetmek.

Madde 22 — İl Yönetim Kurulları 5, İlçe Yönetim Kurulları 3 kurucu üyeden ibaret olmak üzere M.Y.K. nca atanır.

Madde 23 — Merkez Haysiyet Divanı 5 asil 2 yedek, İl Haysiyet Divanları 3 asil 2 yedek üye olmak üzere Kongrelerce seçilir, görev süreleri iki yıldır, ilk Merkez Haysiyet Divanını Kurucular seçer.

Madde 24 — Haysiyet Divanları üyeleri seçildikleri dönemde başka kurullarda görev alamazlar.

Madde 25 — Denetçiler Merkezde, 3, Şubelerde 2 tane olarak seçilir, görevleri M.Y.K. nun hazırlayacağı (Devamı 13. sayfada)

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Binbirdirek Mah. Klod Farer Cad. 6/6 İstanbul. Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği: Adakale Sok. 28/1 * Dizgi: Son Saat,

Baskı: Haşmet Matbaası * İstanbul Dağıtım: Fuat Büte, Ankara Cad. No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtım: Ga-Me-Da * Yıllık Abonesi: Yurt İçi :40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.